STJERNEN

137 ÅRGANG NUMMER 12 JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE DECEMBER [illegible]

December 1988
137. årgang
Nummer 12

Redaktionens adresse:
Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1.
DK-2200 København N
Telf. 01 391366

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9
DK-3540 Lynge
Telf. 02 187727

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk, tahitisk og thailandsk; kvartalsvis på islandsk

Published monthly by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. Application to mail at second class postage rates is pending at Salt Lake City, Utah. Subscription price $10.00 per year. $1.00 per single copy. Thirty days' notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-531-2947.

POSTMASTER: Send form 3579 to STJERNEN at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Abonnement:
12 numre Dkr. 83,– (inkl. moms og porto)
Betaling over giro 31 20 988 til
Nordisk Distributions Center,
Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
USA og Canada: US$10.00 (Surface mail).

Udkommer 12 gange om året

Printed by Friedrichsdorf Printing Center
Federal Republic of Germany

ISBN 0900-2545

PBMA 8812 DA

STJERNEN

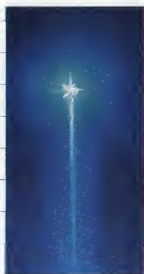
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift med artikler fra *Ensign*, *New Era* og *Friend*.

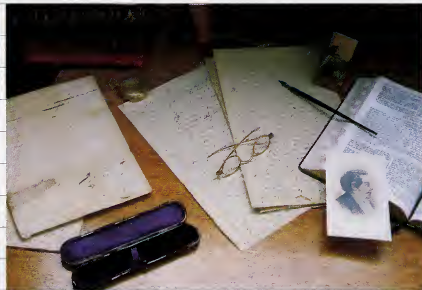
Indhold

Børnestjernen

På omslaget:
„Simeon viser Kristusbarnet ærbødighed",
af Greg Olsen

Gary Kapp

FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

JULEHILSEN

Ligesom I, glæder vi os over endnu en dejlig juletid, hvor vi sammen med alle andre kristne fejrer vor Herre, Jesu Kristi fødsel.

Idet profeten Esajas så århundreder frem i tiden sagde han: „Thi et barn er født os, en søn er os givet . . . hans navn skal være: Underfuld-Rådgiver, Vældig-Gud, Evigheds-Fader, Fredsfyrste" (Esajas 9:6).

Efter Frelserens mission sagde Peter: „Vi havde selv været øjenvidner til hans guddomsherlighed" (2 Peter 1:16).

For 150 år siden erklærede ét af vor tids vidner: „Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbårne" (L&P 76:23).

Vi vidner om, at det var Jesus Kristus som sagde: „Hvis I vil komme til mig, skal I have evigt liv. Se, min barmhjertigheds arm er udrakt imod jer, og hver den, der vil komme, ham vil jeg modtage; og velsignet er de, der kommer til mig" (3 Nephi 9:14).

Nu, på denne herlige årstid, beder vi alle om pàny at forpligte sig og indvie deres liv til den opstandne Frelser og de begreber han underviste i.

Det Første Præsidentskab

FORLØSNING GENNEM JESUS KRISTUS EFTER ALT HVAD VI KAN GØRE

Præsident Ezra Taft Benson

Julen er en meget dejlig tid.

Jeg mindes disse dejlige juletraditioner, som vi havde i mine forældres hjem. Hvor var julen dog skøn i vores familie, med gode forældre og deres 11 børn.

Mens vores børn voksede op, pyntede min hustru, Flora, og børnene vort hjem til jul, med røde bær og grangrene, og de bagte lækre småkager og andre kager. Kærlighedens og opofrelsens ånd fandtes tilsyneladende i overflod.

Jeg håber at I oplever den samme glæde i jeres hjem.

Men jeg håber også at højtideligholdelsen af julen er andet og mere end en tradition i jeres hjem. Jeg håber den genspejler et fast forankret vidnesbyrd om Frelserens guddommelige fødsel og mission. Og jeg håber at den dejlige fred, I føler i denne tid, vil få jer til at forpligte jer mere end nogensinde til at efterleve hans lærdomme, og derved vise jeres kærlighed og troskab til ham.

Jesu Kristi vidner

Jeg vil, som Herrens Jesu Kristi, særlige vidne, bære mit vidnesbyrd om at han, hvis fødsel vi fejrer i denne særlige tid, er vor Frelser, vor Forløser og vor Herre.

Han blev ikke kun født i beskedne omgivelser i Betlehem og korsfæstet på Golgata, men han opstod også fra graven på den tredie dag. Han lever i dag! Det vidner jeg personligt om. Jeg ved det. Han står sin kirke og sine tjenere meget nær.

Kundskaben, om at Han lever, er den mest værdifulde kundskab i verden.

Vor tro på Jesus Kristus er ikke grundlagt på historiske overleveringer alene, selv om vi fuldt ud accepterer de historiske optegnelser vi har fra både den gamle og den nye verden, som vidner om hans guddommelighed.

Vor tro på Jesus Kristus stammer også fra hans og Faderens direkte besøg til den unge profet Joseph Smith. Det var den største begivenhed, som er sket i denne verden siden Jesu Kristi opstandelse. Ved den lejlighed kunne han både ses og høres, og han er blevet set og hørt flere andre gange i denne uddeling.

Hør det vidnesbyrd, som profeten Joseph Smith gav om én af disse herlige tilkendegivelser:

„Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!

Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbårne" (L&P 76:22–23).

Vi er vor tids vidner om den sandhed, at han lever.

Kristus kom med frelse

Vi tror og erklærer, at Kristus kom til verden på den mirakuløse måde, som er beskrevet i den hellige bibel.

„Helligånden skal komme over dig, og den Højestes kraft skal overskygge dig; derfor skal også det, som fødes, kaldes helligt, Guds Søn" (Lukas 1:35).

Vi tror, og forkynder også, at Jesus Kristus, vor himmelske Faders Enbårne i kødet, havde magt til at udføre mange mirakler: Magt til at oprejse døde, at få lamme til at gå og blinde til at se, og tilgive syndere på betingelse af omvendelse.

Vi tror og forkynder, det som Esajas forudså, nemlig at han bar „vore sygdomme . . . tog vore smerter på sig . . . blev såret for vore overtrædelser, knust for vor

brøde . . . vi fik lægedom ved hans sår" (Esajas 53:4–5).

Hans uendelige kærlighed til os gjorde, at han udholdt disse lidelser for alle mennesker, for at vi ikke skal lide, dersom vi omvender os.

„Thi se, jeg Gud, har lidt dette for alle, for at de, som vil omvende sig, ikke skal lide.

Men dersom de ikke vil omvende sig, må de lide, ligesom jeg.

Og mine lidelser gjorde, at selv jeg, Gud, den største af alle, skælvede af smerte og blødte fra hver en pore og led både på legeme og sjæl og ønskede, at jeg ikke skulle drikke den bitre kalk.

Dog, ære være Faderen, jeg tømte den og fuldendte mine forberedelser for menneskenes børn" (L&P 19:16–19).

Han lever i dag, fordi han er en gud og har opstandelsens kraft. Og fordi han lever, er alle mennesker

udødelige. Opstandelsen er en gratis gave til hele menneskeheden, uanset deres fortjeneste.

Vi skal rense og helliggøre os

Vi tror og forkynder at ingen, hverken mand eller kvinde, som nogensinde har levet, vil modtage frelse alene efter fortjeneste på grund af deres gode gerninger, eller blot fordi de erkender at Jesus er Guds Søn, eller blot de antager kirkens ordinanser.

Frelse består i den sidste ende i at komme tilbage til Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus. Kun de, der har renset sig fra al ondskab og snavs, vil blive frelst.

Vi skal rense og helliggøre os, og blive lige så rene og hellige som Jesus Kristus og hans Fader – for „Hellighedens Mand" navnet på en gud.

Vi kan kun blive rene, hvis vi antager Frelserens love og ordinanser, således som han har foreskrevet

Henri Lerolle

det i sit evangelium. Det betyder, at vi skal omvende os fuldt ud og aflægge alt det onde, som vi førhen havde i vort liv.

Det betyder at vi skal antage ordinanserne for dåb og Helligåndens gave, indtil vi er renset fra „alle vore synder", som der står i skriften.

Det betyder at vi derpå forpligter os til at efterleve hans lærdomme. Så er vi virkelig hans disciple.

Men alt dette er ikke nok til at gøre os værdige til at indkomme i Gud Faderens og Jesu Kristi strålende nærhed.

„Af nåde er vi frelst..."

I kirken siger vi, i overensstemmelse med Nephi: „Trods alt, hvad vi formår at gøre, så er det dog af nåde, at vi er frelst" (2 Nephi 25:23).

Nåde er en Guds gave til sine børn, hvor han gav sin Enbårne Søn, så enhver, som tror på ham og antager hans bud og ordinanser, vil få evigt liv.

Det var på grund af nåden at Frelseren gav sit forsonende offer, for at hele menneskeheden kunne opnå udødelighed.

Det er hans nåde og vor tro på hans forsoning samt vor omvendelse fra synd, der gør at vi får styrke til at gøre det nødvendige arbejde, som vi ikke kunne gøre af egen kraft.

Gennem hans nåde kan vi få en velsignet begavelse og åndelig styrke, som til sidst kan føre til evigt liv, dersom vi holder ud til enden.

Ja, „trods alt, hvad vi formår at gøre, så er det dog af nåde, at vi er frelst" (2 Nephi 25:23).

Trods alt, hvad vi kan gøre

Hvad betyder: „Trods alt, hvad vi kan gøre"?

„Trods alt, hvad vi kan gøre" – indebærer, at vi gør os de yderste anstrengelser. Det indebærer, at vi efterlever hans bud og befalinger.

„Trods alt, hvad vi kan gøre" indebærer at vi elsker vore medmennesker og beder for dem, der betragter os som deres modstandere. Det betyder at vi klæder den nøgne, mætter den sultne, besøger den syge og „hjælper dem, der har vores bistand behov" (Mosiah 4:16) – og husker på, at hvad vi gør imod en af Guds mindste børn, det har vi gjort imod ham.

„Trods alt, hvad vi kan gøre" – betyder at vi følger det som er kysk og rent i livet, idet vi uden skrupler er ærlige i alt hvad vi gør, og behandler andre som vi selv ønsker at blive behandlet.

„Hvad slags mænd burde I da ikke være?" spurgte Herren. Hvorpå han svarede: „Sandelig siger jeg jer: Som jeg er" (3 Nephi 27:27).

„Se, jeg er lyset, som I skal holde frem – det, som I har set mig gøre" (3 Nephi 18:24).

Lad os derfor bestræbe os på at gøre vore vidnesbyrd levende og stærke.

Lad os handle som Kristus ville gøre det, så vi ved flid og Guds nåde kan udvikle vor tro, dyd, kundskab, mådehold, tålmodighed, broderlig kærlighed, gudsfrygt, gavmildhed, ydmyghed og flid.

Apostlen Peter sagde, at vort mål er at opnå en sådan „guddommelig natur".

Lad os derfor, som Alma påbød, bestræbe os på at have „Guds billede prentet i (vor) bevidsthed" (Alma 5:19).

Lad os afspejle vore kristne egenskaber i vort personlige liv, i vort hjem og i det arbejde vi udfører, og leve således at andre kan sige om os: „Der har vi en ægte kristen!"

Ja, vi tror på Jesus Kristus. Men ikke nok med det – vi ser op til ham. Vi har tillid til ham og bestræber os på at tilegne os hans egenskaber, fordi der hverken har været eller nogensinde vil komme nogen „anden vej eller middel, hvorved frelse kan komme til menneskenes børn, uden i og ved Kristi, Herren, den Almægtiges, navn" (Mosiah 3:17).

Gud velsigne os, kære søskende, alle og enhver, til altid at have hans ånd med os, så vi altid vil tro, antage og efterleve Kristi lærdomme. Så vil enhver kunne se at vi er hans disciple. ☐

IDEER TIL HJEMMELÆRERE

Punkter, som kunne understreges. Hvis I synes kan I nævne følgende punkter under jeres hjemmelærerbesøg:

1. Højtideligholdelsen af julen bør genspejle vores fast forankrede vidnesbyrd om Frelserens guddommelige fødsel og mission.
2. Det, at vor himmelske Fader og hans Enbårne Søn viste sig for Joseph Smith, var den største begivenhed der er indtruffet i denne verden siden Frelserens opstandelse.
3. Kun de, som har renset sig for al ondskab og snavs, vil blive frelst.
4. Giv præsident Bensons forklaring på skriftens ord: „*Trods alt, hvad vi formår at gøre,* så er det dog af nåde, at vi er frelst" (2 Nephi 25:23. Fremhævelse tilføjet).

Hjælp til samtale

1. Fortæl hvad du mener om præsident Bensons påbud om at blive som Kristus og tilegne os Frelserens egenskaber.
2. Er der skriftsteder eller citater i denne artikel, som familien kunne læse højt og drøfte?
3. Ville denne samtale blive bedre, hvis I talte med husets overhoved før besøget? Har I et særligt budskab fra biskoppen eller kvorumslederen?

BESØGSLÆRERINDEBUDSKAB

KÆRLIGHEDEN OPHØRER ALDRIG

Formål: Til stadighed at udvikle og udvise kristen kærlighed.

Præsident Ezra Taft Benson har sagt: „Man taler meget om kærlighed i verden i dag, og mange søger efter den. Men Kristi rene kærlighed adskiller sig væsentligt fra det, verden forstår ved kærlighed. Ren kærlighed søger ikke selvisk tilfredsstillelse. Kristi rene kærlighed søger kun andres evige udvikling og glæde" (Oktoberkonferencen 1986. Stjernen, januar 1987, s. 43).

Kærlighed er evangeliets hjerte. Vi forsøger at komme til at ligne vor Frelser, og derfor burde det være vort højeste mål at lære at nære kærlighed, som han gjorde det, hjælpeforeningens motto er: „Kærligheden ophører aldrig."

Hjælpeforeningen, der er organiseret for at hjælpe kvinder til at udvikle og udtrykke kærlighed og barmhjertighed, giver os mange muligheder for at udvise kærlighed og hjælpe andre. En sådan tjeneste vil både hjælpe giveren og modtageren til at udvikle kærlighed, således som hjælpeforeningens søstre i et ward lærte det, da de hjalp en ung mor, der kom ud for en tragedie.

Elizabeth var først i trediverne da hun gennemgik en operation. Ved en fejltagelse blev en nerve skåret over og hun blev lammet for livstid. Hun måtte sidde i en kørestol. Hendes mand var alkoholiker og kort efter forlod han hende og deres fire små børn.

Elizabeth kæmpede for at opdrage og forsørge sine børn, med hjælp fra familie, venner, naboer og hjælpeforeningssøstre – de hjalp hende allesammen med det, som hun ikke selv kunne gøre. Når søstrene forlod Elizabeth spekulerede mange af dem til deres overraskelse over, hvem der mon havde givet og hvem der havde modtaget.

Vi har alle muligheder for at hjælpe og for at blive hjulpet. Begge dele er uløseligt forbundet med vor frelse. I og med at vi giver og modtager hjælp, lærer vi at elske hverandre, således som Herren elsker os.

Det kræver tid og tålmodighed at udvikle kristen kærlighed. Det virker nemmere at elske alle mennesker som helhed end at elske det menneske, som vi ikke umiddelbart nyder at være sammen med. Vi græder måske når vi hører hjertegribende historier, mens vi senere behandler mand, børn, veninder vi bor sammen med eller naboer forfærdeligt. Vi giver os måske ikke tid til at sige: „Undskyld", eller tage os af mennesker, som trænger til kærlighed og blive accepteret. Det er i reglen *ikke* belejligt eller let at gøre noget for andre.

I vort forsøg på at udvikle kærlighed kan vi anvende Frelserens eksempel som vejledning. Hans kærlighed kender ingen grænser. I skrifterne kan vi læse, hvordan han bemærkede andres behov, og hvordan han gav folk mad, helbredte, trøstede og velsignede dem. I sin store kærlighed til os har han sonet for *hele* verdens synder, udødeliggjort os og givet os mulighed for at opnå evigt liv.

Som medlemmer af hans kirke har vi også lovet at bære hinandens byrder og „vogte hans får" (se Mosiah 18:8–10, Johannes 21:17 og L&P 112:14). Det kan vi gøre gennem tjenestegerninger. Præsidentinden for hjælpeforeningens hovedbestyrelse, Barbara W. Winder siger: „Vi viser at vi har antaget Frelserens forsoning, når vi er gavmilde og kærligt tjener andre. Når vi udviser kærlighed, vil den gave, som Kristus så ædelt har skænket os, få virkning i vort liv." ☐

SUGGERIMENTI FORSLAG TIL BESØGSLÆRERINDER

1. Tal om et eksempel på kærlighed i Kristi liv.
2. Du, eller den søster du går på besøg med, kunne for eksempel fortælle om erfaringer med at udvikle kærlighed ved at hjælpe andre.

(Se Familieaftlen, Idé og håndbog, lektie 12, 23, 25 og 37).

PROFETENS PERSONLIGHED

Richard Lloyd Anderson

Aviser og ugeblade spørger ofte læserne, hvilken offentlig person der er mest beundret og populær blandt unge og gamle. De, som får flest stemmer, er ofte sportsfolk, skuespillere og lign., eller politiske og religiøse ledere. Hvis man ville stille det samme spørgsmål med hensyn til historiske personligheder, så ville trofaste sidste dages hellige formodentlig stemme på Joseph Smith. Han blev og bliver stadig æret – ikke kun fordi han var en stor profet og leder, men også fordi han var et kærligt og omsorgsfuldt menneske. Hans pligtopfyldenhed over for Kristus var enestående, og hans udvikling fra ungdommelig svaghed til modent lederskab, viser at Gud var med ham. Et nærmere studium af Josephs liv, kan hjælpe os til at komme den Gud nærmere som han tjente så modigt.

Joseph Smith hører ikke alene til blandt de allerstørste profeter, men ingen anden profet har markeret sig så stærkt i sit liv. Hundreder har efterladt deres indtryk i dagbøger og mindebøger, og kirkens sekretærer har detaljeret nedskrevet hans ord og gerninger. Vi kan, ved hjælp af opmærksomme observertører, se hvilke egenskaber der gjorde denne mand til en så magtfuld Herrens tjener. Men vi kan især se hvordan han udviklede sig i legeme, sind og ånd, når vi læser hans egne oprigtige ord.

Joseph Smith, som er født i december 1805, æres ikke kun fordi han var en stor profet og leder, men også fordi han var et kærligt og omsorgsfuldt menneske.

Joseph, der er født den 23. december 1805, var 10 år da hans forældre besluttede sig til at flytte fra New England, fordi deres høst var blevet ødelagt af frost tre år i træk. Senere samme år fulgte familien efter faderen til et nyt landbrugsområde i den vestlige del af staten New York. Den lille Joseph haltede afsted gennem den dybe sne på vejene, efter en alvorlig operation i sit ben tre år før. Men han voksede sig fra sit mén, ved at arbejde i marken sammen med sine brødre. Han var med til at rydde jorden, opsætte hegn, og bygge huse som familien kunne bo i. Dette hårde arbejde gjorde, at Joseph udviklede et stærkt legeme, som tjente ham godt, på hans rejser og under de trængsler han led, som den første leder i den genoprettede kirke nødvendigvis måtte igennem.

En vigtig tilgift til et stærkt legeme blev selvtilliden til at anvende det. I mange beskrivelser af profeten tales der om fysisk styrke og beslutsomhed, som hos Parley P. Pratts, idet han sagde, at Joseph Smith var „høj og velbygget, stærk og aktiv", i besiddelse af „ædelmodighed og var uafhængig af natur" (The Autobiography of Parley P. Pratt, New York, 1888, side 48).

Profeten gik selv i spidsen med hensyn til fysisk og moralsk mod. Morgenen efter at han var blevet rullet i tjære og fjer af en pøbelhob, gik han for eksempel, straks efter at han var blevet skrabet ren og renset, hen og forkyndte evangeliet for en forsamling, hvor nogle af hans fjender var til stede. En lignende episode, som måske er knapt så velkendt, opstod da han kom tilbage fra en mission i Canada, sidst i 1837. Dengang skrev en ven af familien om profeten og hans kammerat, Sidney Rigdom, at de på deres vej tilbage til Kirtland, Ohio, banede sig vej gennem mose og sump i nattens mørke. De blev uretfærdigt arresteret, men flygtede om natten, og en menneskehob forsøgte at slå dem

Illustration – Maleri af Joseph Smith, kopieret med tilladelse fra The Reorganized Church of Jesus Christ of Latter-day Saints' Verdens-hovedkvarter, Independence, Missouri.

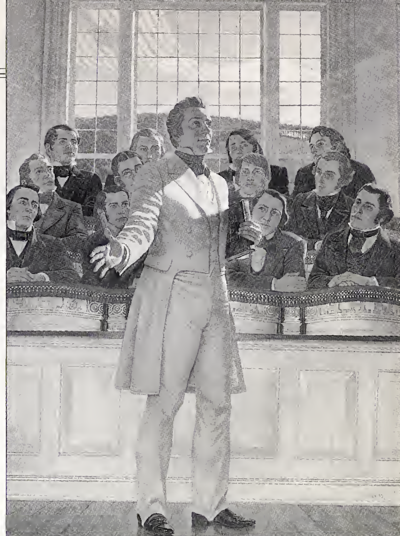
ned. Joseph tog sin ældre rådgiver ved hånden, og de „indgik pagt med hinanden om at leve og dø sammen". Da pøbelhoben indhentede dem, smed Joseph og Sidney sig ned på den våde jord, og de turde næsten ikke trække vejret af frygt for at blive opdaget. De mudrede, gennemblødte mænd nåede hjem omkring kl. 3 om natten, syge og udmattede, men efter en kort lur dukkede Joseph op i templet, hvor han talte „med stor kraft og velsignede forsamlingen i Herrens navn".

To år senere, da Joseph blev løsladt fra Liberty fængslet, planlagde han en vinterrejse til Washington D.C. for at søge regeringens hjælp til de sidste dages hellige, som havde mistet hjem og ejendele i Missouri. Kort før han nåede nationens hovedstad, løb hestene løbsk og fo'r afsted ca 4 kilometer. Joseph åbnede forsigtigt døren til den slingrende diligence, trak sig ud over kanten til kuskesædet, hvor han fik styr på tømmerne og stoppede hestene, hvorved han reddede passagerernes liv. Denne begivenhed bekræftes af et takkebrev som senere stod at læse i den lokale avis.

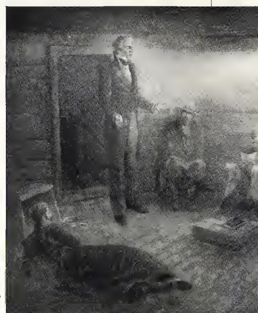
Det egentlige eventyr i profetens tilværelse var hans sjæls og ånds sejre. Som dreng var han så videbegærlig, at han endog deltog i landsbysamfundets debatter, for at holde sig informeret og for at forstå dagens aktuelle emner. Han mindedes senere, hvordan han havde lyttet til forskellige præster og tænkt dybt over deres lærdomme. Hans mor beskrev ham, som en dreng der ikke alene studerede et emne, men også mediterede dybt over det han havde lært. Hans taler som voksen er fyldt med godt huskede citater fra skriften, og med veldokumenterede kommentarer om deres baggrund. Profeten var et stort eksempel for os. Han var ikke tilfreds med blot at læse – han tænkte også dybt over meningen i det, han læste.

Joseph opdagede, at der er en vis sandhed i de forskellige religioner, men at disse mennesker ikke så Gud i det fulde perspektiv. Når han stillede spørgsmål, fik han til sidst svar gennem Helligånden, gennem syner og særlige budbringere. Noget af det, der gjorde Joseph til en stor profet, var at han tænkte og søgte så intens.

Der findes spørgsmål, som ikke kan besvares ved fornuftslutninger alene. Løsningen til disse problemer en bøn, og Joseph opdagede bønnens magt tidligt i sit liv. Han var kun i tyverne, da han skrev om sin ungdoms søgen efter svar. Han bad først præsterne fortælle ham om Gud, men han opdagede en modsætning mellem Kristi lærdomme i Bibelen og de forskellige kristnes mangel på Kristi ånd. „Det nagede min sjæl," skrev han. Han fik ikke noget hurtigt svar, derfor tænkte han og ransagede skrifterne, „fra han var 12 til han var 15 år". I sin første detaljerede beretning om sin første åbenbaring, understregede Joseph, hvordan han „råbte til Herren om barmhjertighed, for der var ingen andre som jeg kunne henvende mig til". Vi kender alle til fulde svaret. Frelseren sagde, at hans kirke ikke fandtes på jorden. Men storheden i svaret, svarer

John Falter

Gary Smith

Gary Smith

til alvoren i profetens søgen. Joseph bad først, da han selv havde gjort alt, hvad der stod i hans magt.

Joseph viste i sin levevis, at han var et ydmygt menneske, som bad meget. Han betalte prisen for de velsignelser som Kristus lovede, da han sagde: „Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde" (Mattæus 7:7).

Josephs nærmeste kunne fornemme den Åndens kraft, som kom over ham. Endnu før Lorenzo Snow var 18 år og omvendt til kirken, lagde han mærke til Joseph Smith. Han hørte Joseph Smith tale i nabolaget hvor han boede, idet han stod i døren til John Johnsons stuehus. Profeten begyndte med at fortælle om Moronis besøg „med en meget stille stemme", men hans inderste følelser strømmede ud da han fortsatte, „og syntes at påvirke hele forsamlingen i den grad, at

Profeten gik selv i spidsen med hensyn til fysisk og moralsk mod.

de fornemmede hans ærlighed og oprigtighed". Efter sin dåb var Lorenzo til møder i Kirtland templet, hvor Joseph Smiths „hele legeme strålede" (Deseret News, 23. december 1899).

Det har utvivlsomt krævet fornemmelse for det åndelige, for at kunne se et sådant lys. Orson Pratt så lyset omkring profeten, alt imens Joseph modtog åbenbaring. Brigham Young skrev: „Han (profeten) talte ved åbenbaringens ånd og underviste i rådet ved den, og de som kendte ham, kunne med det samme se det, for på sådanne tidspunkter var hans ansigt særligt klart og gennemsigtigt" (Den danske Stjerne, oktober 1984, s. 102).

En anden af profeten Josephs gode egenskaber var hans villighed til at ofre sig for andre. Hans far gav ham en patriarkalsk velsignelse i 1834, hvor han så tilbage på Josephs drengeår: „Du har været en lydig søn. Du har respekteret og adlydt din fars bud og din mors irettesættelser." Som voksen blev Joseph sjældent irriteret, men hans hjem stod åbent for fremmede og han satte de sidste dages helliges bekvemmelighed over sin egen.

Joseph hævdede både privat og offentligt, at Gud virkelig havde vist sig for ham og sendt Johannes Døber og de fordums apostle til ham, for at gengive ham myndigheden til at handle i Guds navn. Ved sådanne påstande blev han latterliggjort og forfulgt, hvor som helst han boede. Joseph var ingen distanceblænder, som søgte at blive populær ved at fortælle folk det som de ønskede at høre. Men trods fare for at blive afvist og forfulgt, erklærede han til sine dages ende: „Hvis jeg ikke vidste at Gud havde kaldet mig til dette arbejde, ville jeg have trukket mig tilbage. Men det kan jeg ikke – for jeg er ikke i tvivl om sandheden deri."

En af de bedste beviser på Josephs mission, var hans nære kontakt til de hellige. Han talte frit fra talerstolen uden at have forberedt sig, og han levede side om side med sine søskende uden prætentioner. Hans største styrke var, at han aldrig fornægtede sine svagheder. Og sandheden i de åbenbaringer han fik, fremkom i jævne ord, hvor han fortalte tingene som de var. En måned, før han blev myrdet, vidnede han atter: „Jeg har aldrig sagt, at jeg var fuldkommen – men der er intet som helst forkert i de åbenbaringer jeg har undervist i."

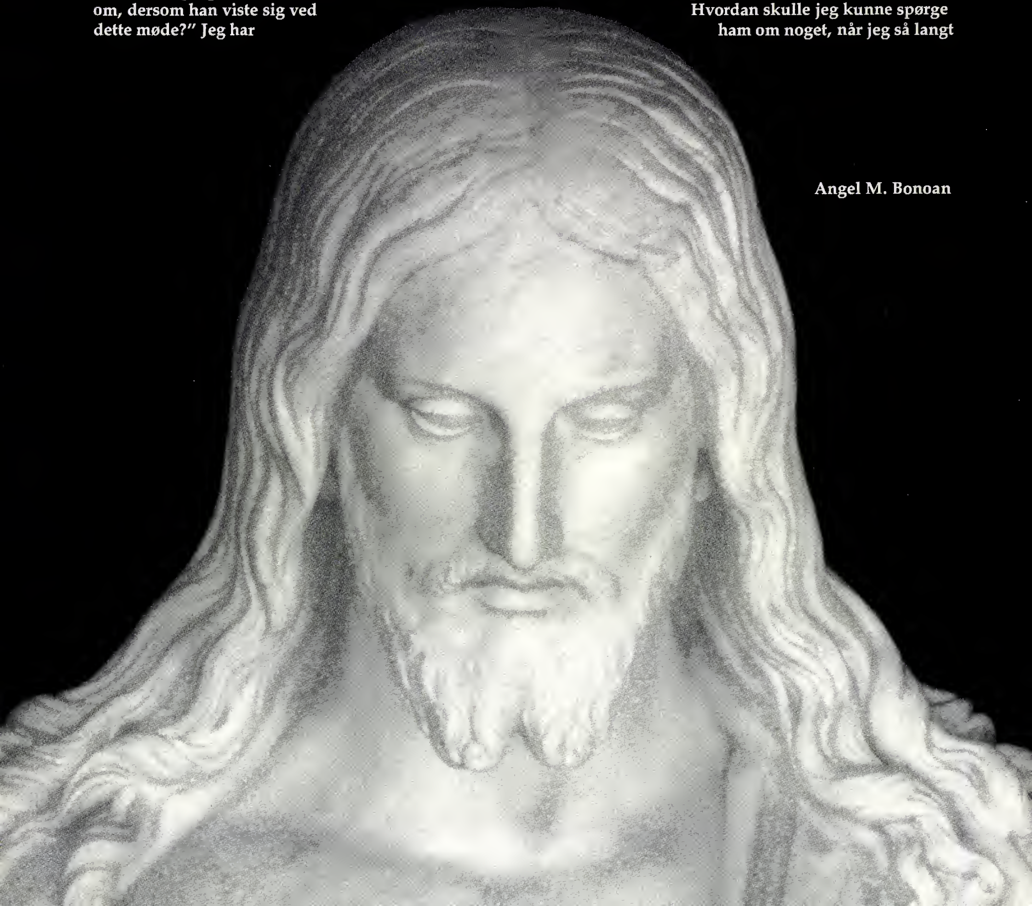
Dækstenen, i alle Josephs åbenbaringer, var den evige besegling af levende og frelse for de døde. Disse lærdomme blev yderligere fremhævet i profetens taler om dåb for de døde, fra 1840 og til hans død i 1844. Da de præsiderende apostle skrev beretningen om profetens martyrdød i Lære og Pagter, tilføjede de en forbløffende vurdering af Josephs værk: „Joseph Smith, Herrens profet og seer, har gjort mere (Jesus alene undtaget) for menneskenes frelse i denne verden end noget andet menneske, der nogensinde har levet her" (L&P 135:3). Denne påstand er forståelig, dersom man erindrer sig, at det var gennem profeten Joseph, at det gengivne evangelium berører utallige menneskers frelse – både for levende og døde.

Ægte profeter og ægte disciple genspejler Guds kærlighed. Profeten besad denne egenskab i forholdet til sin kone og sin øvrige familie, til kirken, missioneringen i verden og beseglingsordinanserne for levende og døde. Da tempelarbejdet tog sin begyndelse, gav Joseph De Tolv årsagen til, at vi fik det fulde program i denne sidste uddeling. Kærlighed er et af de vigtigste kendetegn på Guddommen og burde lægges for dagen af dem, der tragter efter at blive Guds sønner. Et menneske, der er fyldt med Guds kærlighed, er ikke tilfreds med blot at velsigne sin familie, men bevæger sig gennem hele verden, ivrig efter at velsigne den hele menneskehed" (Joseph Smiths Lærdomme, s. 207). □

HVORDAN KAN JEG TÅLE HERRENS NÆRVÆRELSE?

Til et præstedømmelederskabsmøde ved en stavskonference, blev der spurgt: „Hvad ville du spørge Herren, Jesus Kristus om, dersom han viste sig ved dette møde?" Jeg har funderet over dette spørgsmål. Inderst inde i mit hjerte mener jeg, at jeg måtte svare, at jeg ikke føler mig værdig til at nærme mig Herren. Hvordan skulle jeg kunne spørge ham om noget, når jeg så langt

Angel M. Bonoan

fra gør alt det, som han allerede har bedt mig om at gøre?

Hvordan kunne jeg tåle Herrens nærværelse – den levende Guds Søn? Han, der har al magt. Han, som skabte himlene og jorden. Han, der har magt over døden. Han, der holder alt kød i sine hænder. Hvem er jeg, at jeg skulle kunne tåle Guds Søns herlighed?

Hvordan skal jeg kunne tåle at være i Herrens nærhed? Han bestemte, at jeg skulle have mulighed for at leve en jordisk tilværelse, så min tro kan blive prøvet, og jeg kan gøre nogle erfaringer, som jeg ikke kunne gøre i min førjordiske tilværelse. Han ønsker, at vi skal være som vor Fader i Himlen. Men nu, hvor jeg har antaget hans plan for min frelse og er med til at gennemføre den, beklager jeg mig min lod i livet.

Hvordan kan jeg tåle Herrens nærværelse? Jeg råbte af glæde, da jeg fik at vide at det var min tur til at blive født. Men lige så snart jeg kunne se og genkende tingene omkring mig, begyndte jeg at beklage mig over mine levevilkår og sammenligne mig med andre. Jeg spørger mig selv: „Hvorfor blev jeg født i et hus, der var lavet af bambus, af forældre som ikke er rige?" Men Guds Søn blev født på et sted, hvor dyrene opholder sig om natten, han havde ingen seng at ligge i, kun en krybbe, hvori dyrenes foder blev lagt.

Hvordan skulle jeg kunne tåle Herrens nærværelse? Han, som er verdens lys og liv. Han har befalet mig, at jeg også skal være et lys, men jeg synes, at jeg alt for ofte befinder mig i mørket.

Hvordan kan jeg tåle Herrens nærværelse? Han er uforlignelig. Han er kongernes Konge. Han ønsker, at jeg skal være tålmodig og ydmyg. Hvordan kan jeg tåle hans nærværelse, når jeg bliver gal, hvis nogen staver mit navn forkert? Jeg bliver fornærmet, når jeg ikke bliver anerkendt. Jeg bliver vred, når nogen kritiserer mig. Jeg råber op, når mine krav ikke bliver imødekommet. Men han som sidder ved Faderens højre hånd – han, der befaler over legioner af himmelske hærskarer, men alligevel tillod folk at spytte på sig, lod sig håne, latterliggøre og klædt af til skindet.

Hvordan skal jeg kunne tåle Herrens nærværelse? Han, som ydede det største af alle ofre? Han påtog sig hele menneskehedens synder. Han svedte blod fra hver eneste pore, på grund af mine overtrædelser. Han lod sig nagle til korset for min skyld. Nu beder han mig om at elske min næste . . . men de fleste af mine naboer kender jeg ikke engang. Og dersom jeg finder ud af at de har brug for min hjælp, så har jeg alt for travlt. Hvis én af mine bekendte er syg, så holder jeg mig væk. Hans sygdom kunne smitte. Hvis nogen jeg kender er sulten, takker jeg Gud, fordi han har velsignet mig med masser af mad på bordet. Når jeg ser en tigger strække armen ud for at få et par kroner, så er jeg sikker på, at han eller hun er ude på at udnytte mig. Når nogen dør, spekulerer jeg over mit eget helbred og træffer aftale med lægen om en undersøgelse. Når jeg holder selskab, står enken og den faderløse sidst på min gæsteliste.

Hvordan kan jeg tåle Herrens nærværelse, selveste den Herre Jesus Kristus? Der er ikke givet noget andet navn, hvorved mennesker kan frelses. Han ønsker at jeg skal påtage mig hans navn og bruge det i hjertets oprigtige hensigt, ved at tjene ham af al min magt, af hele mit sind, min sjæl og min styrke. Alligevel får jeg kun tid til at tjene ham nogle få timer om søndagen. Det er endda svært for mig at få besøgt min næste én gang om måneden. Det er svært for mig at gøre hans vilje, hvis min bil går i stykker. Hvis jeg får tildelt en opgave, siger jeg: „Hvorfor mig?"

Hvordan kan jeg tåle Herrens nærværelse – han som er Alfa og Omega, den store Jeg Er, Begyndelsen og Enden, verdens Forløser? Han gjorde sin Faders vilje. Han underlagde sig alting og vandt al magt, endog til at tilintetgøre Satan. Han skal dømme hvert eneste menneske efter dets gerninger. Han led på grund af mine overtrædelser – hvilke „lidelser gjorde, at selv (han), Gud, den største af alle, skælvede af smerte og blødte fra hver pore og led både på legeme og sjæl" (L&P 19:18–19). Men alligevel synder jeg fortsat. Jeg bliver ved med at retfærdiggøre mine overtrædelser, for jeg er „jo kun et menneske". Jeg forsvarer stadig mit navn og min stolthed. Mine knæ er stive, så jeg har svært ved at knæle ned. Min hals har så mange stærke knogler, at det er svært at bøje hovedet. Min tunge er bundet, og derfor er det svært for mig at takke og prise min Herre. Min opmærksomhed er henvendt på verdens glans. Jeg lytter til det, der kildrer mit øre. Mine tanker er optaget af ønskedrømme om øjeblikkelig velstand og berømmelse. Mit hjerte er koldt overfor min næstes behov.

Hvis Herren viste sig for mig ville jeg i min dumhed, være fristet til at tigge ham om ikke at komme mig for nær. Men jeg ved, at jeg har brug for ham. Min sjæl råber og skriger efter min Forløser. Han er min Frelser. Jeg ved at min Forløser elsker mig. Jeg ved at jeg, i min tilstand, har brug for en frelser, en frelser som er retfærdig og barmhjertig, en frelser som er parat til at tilgive.

Den første Nephi sagde: „Mit hjerte sørger over mit kød, og min sjæl bedrøves på grund af min synd" (2 Nephi 4:17). Jeg ser min frelse i Herren, ligesom Nephi. Jeg siger som han: „Fryd dig, o mit hjerte, og råb til Herren og sig: O, Herre, jeg vil lovprise dig til evig tid; ja, min sjæl vil frydes i dig, min Gud og frelses klippe" (2 Nephi 4:30).

Jeg har ikke set Herren. Jeg vil måske ikke få ham at se i dette liv, men jeg beder til at jeg må fortjene det privilegium at møde ham, når muligheden foreligger. Jeg har bedt mine knæ ikke at vente på min befaling om at knæle ned i ærbødighed, for at jeg kan prise og takke min Frelser og Forløser, ja den levende Guds Søn, selveste Jesus Kristus. □

Præsident Ezra Taft Benson

OPTEGNELSEN ER SAND

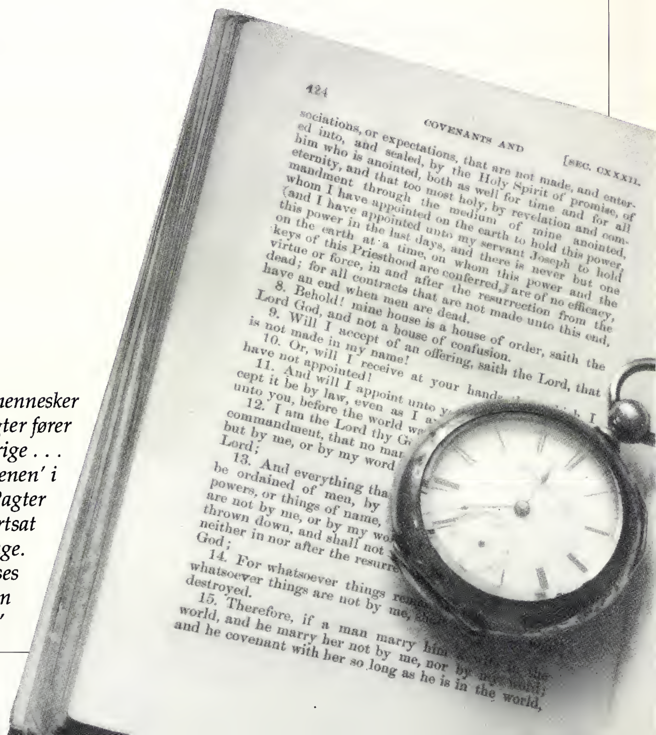
Introduktion til Lære & Pagter, som er studiekurset for 1989

Da Jesus og apostlene var døde, havde den gamle verden – Europa og Asien – ikke længere præstedømmets magt til deres rådighed, og det store frafald tog sin begyndelse. Den kristne verden fik ikke flere åbenbaringer, og man havde kun de skriftlige, som var gået i arv fra de første hellige. Senere blev disse skrifter samlet og udgivet i én bog sammen med de fordums profeters skrivelser, og de blev til det Gamle og det Nye Testamente. Bibelens indvirkning og værdi for historiens og kristendommens udvikling kan ikke vurderes højt nok. Da folk i almindelighed ikke fik yderligere skriftmæssige åbenbaringer, kan det ikke overraske, at Bibelen snart var den eneste kilde til Guds ord.

Ud fra denne bog, som mange betragtede som lukket og afsluttet, kom de ord som fik den unge Joseph Smith til at søge Gud i bøn: „Hvis nogen står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive ham givet" (Jakobs brev 1:5).

Det var svaret på hans ydmyge bøn, der frembragte den herlige åbenbaring. Himlene havde været tavs i

„Mormons Bog fører mennesker til Kristus. Lære & Pagter fører mennesker til Kristi rige . . . Mormons Bog er ‚slutstenen' i vor religion, og Lære & Pagter er dækstenen, med fortsat åbenbaring i de sidste dage. Herren har sat sit godkendelses stempel både på slutstenen og dækstenen."

1400 år, men nu var de atter åbne og der blev endnu engang udgydt åbenbaringer over jorden. I mere end tusind år var der ingen levende, jordisk profet på jorden. Nu havde Gud selv vist sig, engle havde betjent jorden, gamle skrifter var blevet oversat, og kirken var genoprettet.

Lige fra den forårsdag i 1820, da Joseph Smith så Faderen og Sønnen, og til den forfærdelige dag i 1844, hvor profeten blev myrdet, kom der åbenbaringer gennem den mand, som var udvalgt til at indlede den sidste uddeling.

Men selv ved hans død, blev åbenbaringerne ikke indstillet. Profetens kappe gik i arv fra mand til mand, fra profet til profet, og vi har i dag stadig en levende profet, som bærer denne kappe. Åbenbaringerne fortsætter i og med at præstedømmets myndighedsnøgler går videre til enhver af de efterfølgende profeter.

De guddommelige åbenbaringer og inspirerede ord er samlet i det, vi i dag kalder Lære & Pagter. Dette særlige skrift indeholder Herrens råd, med hensyn til etableringen og styrelsen af Guds rige på jorden i de sidste dage. Selv om de fleste af afsnittene i bogen er henvendt til kirkens medlemmer, så er budskaberne, advarslerne og formaningerne til gavn for hele menneskeheden. I bogen indbydes folk overalt til at lytte til Herren, Jesu Kristi røst, idet han ud fra denne bogs sider taler til dem om deres timelige velfærd og evige frelse.

Lære & Pagter er et af kirkens standardværker tilligemed den hellige Bibel, Mormons Bog og den Kostelige Perle. Lære & Pagter er dog enestående, fordi den ikke er oversat fra gamle dokumenter, men er af nutidig oprindelse.

Herren har bekræftet, at han er kilden til Lære & Pagter, idet han sagde:

„Disse befalinger er af mig og blev givet mine tjenere i deres svaghed efter deres sprog, for at de måtte kunne forstå dem" (L&P 1:24).

Han fortsatte med at sige, at åbenbaringerne er givet, så „dersom de (hans tjenere) tog fejl, at det da måtte tilkendegives dem.

Og at de, når de søgte visdom, da måtte blive undervist.

Og dersom de syndede, at de da måtte blive revset og omvende sig.

Og når de var ydmyge, at de måtte blive styrket og velsignet fra det høje og få vejledning fra tid til anden" (L&P 1:25–28).

De hellige åbenbaringer i Lære & Pagter blev modtaget fra „tid til anden", som svar på bønner, når profeten og hans medarbejdere søgte guddommelig assistance. Denne vejledning var beregnet for levende mennesker i realistiske situationer.

I åbenbaringerne fremsættes evangeliets lærdomme med forklaringer, om så fundamentale ting, som guddommens natur, menneskets oprindelse, Satans virkelighed, formålet med livet på jorden, nødvendigheden af at være lydig, behovet for omvendelse, Helligåndens virke, frelsens ordinanser og udførelsen af dem, jordens skæbne, menneskets tilstand efter opstandelsen og dommen, evigt ægteskab og familiens evige natur.

Derudover har vi i Lære & Pagter åbenbaringer om kirkens opbygning og ledelse, skildringer af kaldelser og ansvarsopgaver indenfor de forskellige embeder i præstedømmet.

Og endelige gør vidnesbyrdet, som gives om Jesus Kristus – hans guddommelighed, hans majestæt og herlighed, hans fuldkommenhed, hans kærlighed og hans forløsende magt – denne bog uhyre værdifuld for den menneskelige familie og mere kostbar end alverdens rigdomme.

Herren har givet os dette råd:

„Ransag disse befalinger, thi de er sande og troværdige, og de profetier og forjættelser, som de indeholder, skal alle gå i opfyldelse.

Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt, og jeg undskylder mig ikke; og selv om himlen og jorden forgår, skal mit ord dog ikke forgå, men skal gå i opfyldelse, enten ved min egen røst eller min tjeners, thi det er det samme.

Thi se og giv agt! Herren er Gud, og Ånden bærer vidnesbyrd, og vidnesbyrdet er sandt, og sandheden består i al evighed. Amen" (L&P 1:37–39). □

HVORDAN FIK VI BOGEN LÆRE & PAGTER?

Kort tid efter at kirken var organiseret i april 1830, begyndte profeten Joseph at nedskrive de åbenbaringer han havde modtaget. Han må have tænkt på en fremtidig udgivelse af dem, for kirkens medlemmer bad om kopier, som de kunne studere til privat brug.

Den 1. og 2. november 1831 blev der afholdt et konferencemøde for ældster i Hiram, Ohio, hvor man besluttede at åbenbaringerne skulle samles og udgives. På konferencens første dag godkendte Herren planen ved at give en åbenbaring, som han kaldte sit „forord til mine befalingers bog, som jeg har givet dem at kundgøre for jer, o, I jordens indbyggere" (L&P 1:6). Herrens forord blev til afsnit 1 i Lære & Pagter, skønt det ikke var den første åbenbaring,som profeten modtog.

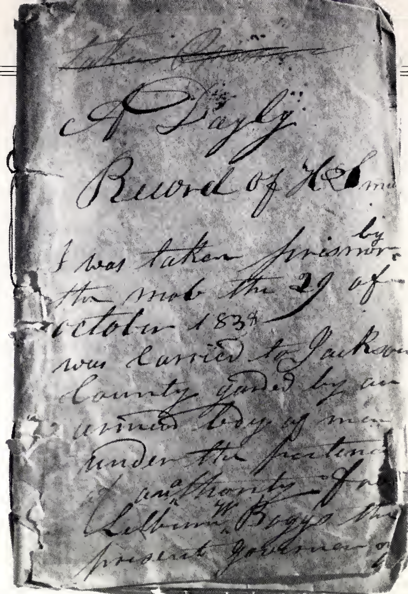
Som reaktion på Herrens befaling, udvalgte og arrangerede profeten omgående åbenbaringerne til udgivelse i Independence, Missiouri, hvor W. W. Phelps, der var medlem af kirken, havde en trykkemaskine. Det store ansvar, med at bringe de nedskrevne åbenbaringer fra Hiram i Ohio til Independence, blev overdraget Oliver Cowdery og John Whitmer.

I sommeren 1933 var ca to tredjedele af åbenbaringerne sat og trykt. Men arbejdet gik i stå, da en antimormon gruppe ødelagde pressen og det meste af det trykkemateriale. Det lykkedes nogle af kirkens medlemmer at redde nogle af de trykte sider og udgive dem i nogle få eksemplarer under titlen, Book of Commandments (Befalingernes bog). Der var 65 afsnit.

To år senere blev den første Lære & Pagter udgivet. Den indeholdt 102 afsnit, som var korrekturlæst og omarrangeret af en komité, under ledelse af Det Første Præsidentskab. Bogen indeholdt 7 ekstra afsnit med „forelæsninger om tro". De var fremstillet som lektier til ældsternes skole i Kirtland omkring 1834–35. Lektierne var med for at hjælpe de hellige til bedre at forstå kirkens lære, men ikke som åbenbaring. Der var endnu to interessante artikler, den ene handlede om ægteskab og den anden om at regere. Den nye bog blev godkendt ved en konference, som kirken afholdt i august 1835.

Efter profetens død i juni 1844, blev der udgivet en udvidet udgave af Lære & Pagter med 111 afsnit. I 1876 kom en ny udgave med 136 afsnit, som under ledelse af præsident Brigham Young, var opdelt i vers af ældste Orson Pratt. Tre år senere tilføjede ældste Pratt fodnoter til afsnittene, og artiklen om ægteskab blev taget ud.

Omkring 40 år senere, i 1921, fik ældste James E. Talmage, fra de Tolvs Kvorum, til opgave at revidere Lære & Pagter. Han lod bogen lave i det format vi kender nu: teksten var opdelt i sider med to kolonner, der blev skrevet forord til hvert afsnit, fodnoterne blev revideret og udvidet, og der blev lavet en ordliste. Da præsident Wilford Woodruff i 1890 afskaffede polygami, kom hans erklæring med i bogen, mens de syv forelæsninger om tro blev taget ud, fordi de ikke blev betragtet som formel åbenbaring. □

C. C. A. Christensen

Da to tredjedele af Befalingernes Bog var trykt i sommeren 1833, ødelagde en pøbelhob W. W. Phelps trykkemaskine. For at hindre arbejdet, fortsatte forfølgelserne i Missouri, som nævnt i Hyrum Smiths bemærkninger den 27. oktober 1838.

LÆRE OG PAGTER

indeholder Guds ord, hans befalinger til os i vore dage og hans lærdomme til evig forståelse

John W. Welch

Lære og Pagter er nutidsåbenbaringer, som profeten og andre af kirkens præsidenter har modtaget. De er påfaldende alsidige. De love og lærdomme, som står i bogen, er tidløse, inspirerende og fremsynede.

Jeg har haft et vidnesbyrd om Lære og Pagter i mange år. Men trods det, har mange af bogens mest forbløffende standpunkter været dunkle for mig i meget lang tid. Den indeholder en masse fundamentale oplysninger, originalt læsestof og ubehandlede førstehånds erfaringer. Selv om sådanne optegnelser er af stor betydning, så er de i reglen svære at læse.

Joseph Smith har tilsyneladende heller ikke modtaget åbenbaringerne i en bestemt orden. Herren gav fra dag til dag, sine befalinger efter behov, eller når der opstod spørgsmål i en rækkefølge, der for os, forekommer uoverskuelig. Lære og Pagter fremstår i vore dage på samme måde, afsnit for afsnit, ikke systematisk eller efter emne, og heller ikke i samme rækkefølge som åbenbaringerne blev modtaget.

Emmer af stor betydning

Derfor var det vanskeligere for mig at læse Lære og Pagter end for eksempel Nephis spændende beretninger eller de uforglemmelige lignelser i det Nye Testamente. Læsningen af afsnittene i Lære og Pagter var på visse måder ligesom at læse Paulus' breve, hver handlende om sit bestemte emne og sin indsigt.

Efterhånden som jeg fandt en mere effektiv måde at studere Lære og Pagter på, opdagede jeg at bogen behandler bestemte hovedemner og definérbare mål.

Hvilke emner og mål behandles i Lære og Pagter? For et par år siden begyndte jeg at lave en liste over emner, ved at klassificere hvert afsnit i Lære og Pagter (eller paragraffer i de større afsnit), i et forsøg på at opstille hver passage i bogen efter emne. Jeg prøvede i hvert tilfælde så vidt muligt at lade teksten tale for sig selv, og forsøgte for hvert afsnit at spørge mig selv: „Hvad handler dette afsnit om?" og „Hvad er hensigten med dette afsnit?" Udfra dette studium fandt jeg frem til otte hovedemner:

1. Advarslens røst
2. Frelsesplanen
3. Skrifterne
4. Præstedømmet
5. Kirkens organisation og administration
6. Befalinger til kirkens medlemmer
7. Missionering og instruktioner til missionærer
8. Personlige instruktioner til enkeltpersoner

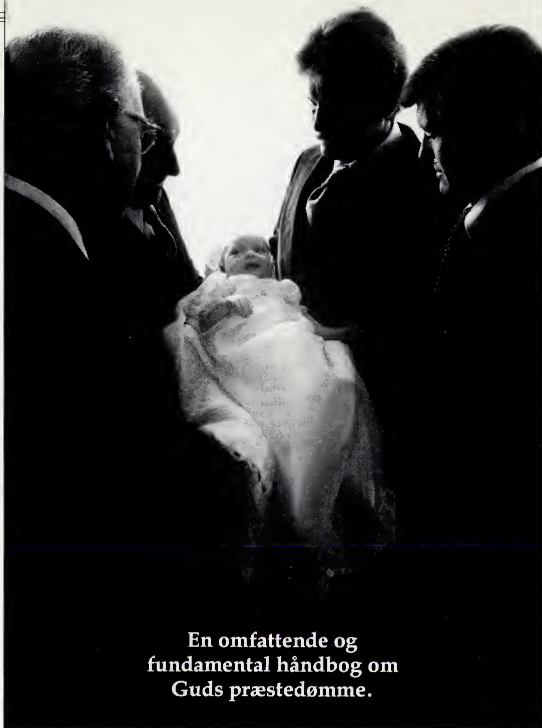
(Som efterskrift anbragte jeg beretningen om Joseph Smiths martyrdød, som står i afsnit 135 og 136:34–42). Efter min bedømmelse dækker disse otte emner alle versene i Lære og Pagter. Ved at inddele bogen på denne måde, har jeg fået hjælp til at danne mig et indre billede af hvad denne bog handler om. Denne forståelse hjælper mig til at se et klart og betagende billede af bogen, og dette er med til at give bogen betydning i mit liv. Lad mig lige omtale de emner, som jeg finder i bogen.

1. Advarslens røst

Der er sjældent givet en så utrolig liste af advarsler, som den man finder i Lære og Pagter. Der er advarsler til hele verden, til ugudelige, til retfærdige, til konger og til de meget fattige. Ingen vil kunne undslå sig på Guds dommedag. Gud forventer at vi tager hans åbenbaringer alvorligt, og ingen, som har læst denne bog, kan sige at han eller hun ikke er blevet advaret.

Herren gør det klart – så det ikke er til at tage fejl af – at menneskene vil blive udsat for en alvorlig straffedom, dersom de med vilje er uretfærdige (se L&P 56:14–20). Han giver klart udtryk for sin misfornøjelse med synd (se L&P 1:31), og for sin vrede, som er blusset op mod de ugudelige (se L&P 5:8; 63:2).

Men advarslens røst er ikke urimelig. Det ville også være noget unfair, dersom Herren dømte verden uden først at give en grundig advarsel og en rimelig chance for omvendelse. Desuden fortsætter åbenbaringerne med barmhjertigt at give en udstrakt hånd og en opfordring til omvendelse.

Eldon Linschoten

2. Frelsesplanen

Lære og Pagter har en fortrinlig skildring af frelsesplanen.

Denne bog er på mange punkter vor eneste kilde til klar forståelse af denne lære.

Her kan læseren lære om det fundamentale forhold mellem Gud og mennesker, om det førjordiske liv, om verdens skabelse, Adams fald, sjæles værdi, menneskenes handlefrihed til at adlyde og opnå tilgivelse, og hvordan man vokser i lys og sandhed, vi kan lære om Kristi andet komme og hans tusindårsrige, om opstandelsen og herlighedsgraderne, om hvordan man opnår den højeste herlighed ved at indgå den evige ægteskabspagt, og endelig om de straffedomme der bliver pålagt Satan og hans tilhængere, som afviser Jesu Kristi forsoning.

Ved at opnå det fulde overblik over disse mange afsnit, vil enhver kunne få et bredere indblik i sin egen evige, åndelige vej.

3. Skrifterne

Vi finder et andet umiskendeligt emne i Lære og Pagter, og det er betydningen af at kende og følge Guds ord. I disse gentagne åbenbaringer kan vi se, at Guds omsorg går igen i alle skrifterne. Han var intimt forbundet med frembringelsen af Mormons Bog. Han var dybt interesseret i vores forståelse af Bibelen. Han gjorde det klart at enhver, som negligerer skrifterne, gør det med fare for alvorlig fordømmelse (se L&P 84:54, 57).

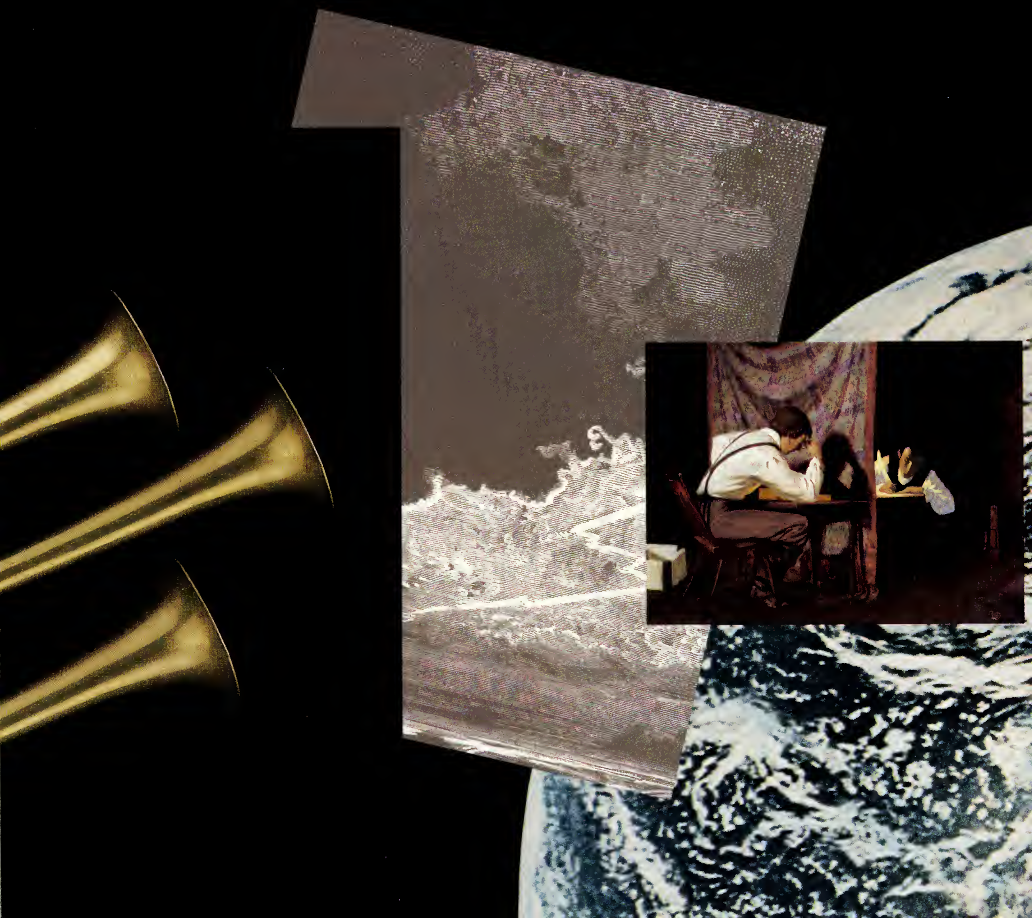
Som følge deraf handler mange af afsnittene i Lære og Pagter direkte om skrifterne. I et af afsnittene defineres hvad skrifter er (se L&P 68:1–6). I andre afsnit bekræftes den kendsgerning, at Mormons Bog blev oversat „ved Guds nåde og kraft" (L&P 1:29; 20:8), og der gives instruktioner om oversættelsen og betydningen af Mormons Bog. Der er åbenbaringer om Joseph Smiths inspirerede oversættelse af Bibelen og en forklaring på adskillige skriftsteder fra Bibelen.

4. Præstedømmet

Præstedømmets nøgler blev gengivet samtidig med at Mormons Bog fremkom. I Lære og Pagter gentages emner vedrørende præstedømmet, idet den udgør en omfattende håndbog om arten, embederne og ordinanserne i Guds præstedømme. Disse afsnit udgør den nødvendige orden i præstedømmet.

De handler om gengivelsen af det Aronske Præstedømme (se L&P 13), og gengivelsen af det Melkisedekske Præstedømmes nøgler (se L&P 27:5–14; 110:6–16). Hvert embede inden for præstedømmet defineres også på en måde, der er både inspirerende og praktisk.

Lære og Pagter går endnu et skridt videre, idet der står en beskrivelse i nøjagtige detaljer om hvordan præstedømmets ledere skal udføre deres pligter og hvordan de skal medvirke i præstedømmets ordinanser. I den sidste del af afsnit 121 gives en uforlignelig forklaring på, hvordan man skal anvende præstedømmets rettigheder. I andre afsnit tales der om at velsigne børn, om dåb, nadveren, tempelbegavelsen og dåb for de døde.

5. Kirkens organisation og administration

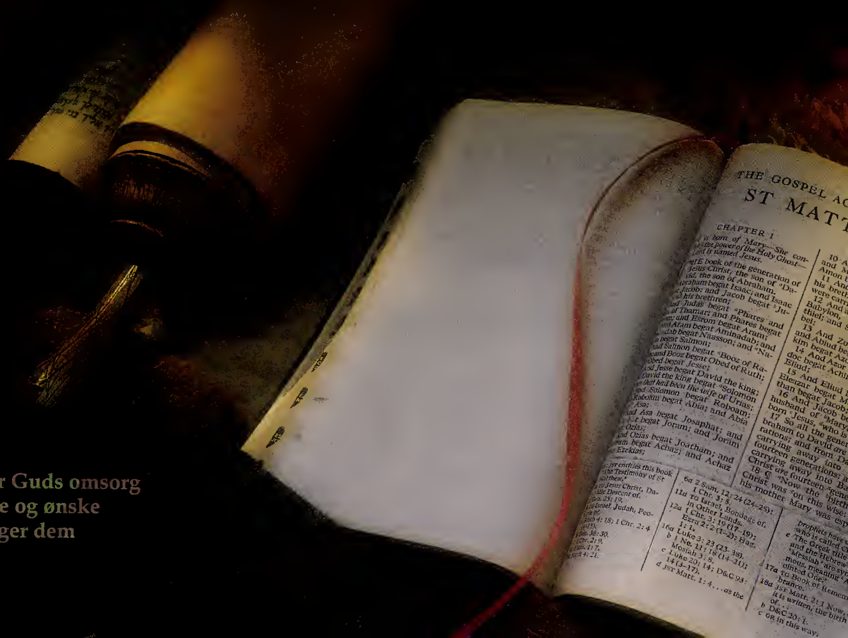
De hellige, som har fået tildelt magt og myndighed i Guds præstedømme, har myndighed til at handle i Kristi sted. I Lære og Pagter gives der instruktioner om hvordan dette skal gøres. Disse instruktioner er inspirerende, klart forståelige, præcise, krævende og lønnende. Når vi ser hvor omfattende de er, inspireres vi til at gøre vort bedste, til de største ofre og til lydighed.

Udover at Lære og Pagter bekræfter, at kirken blev oprettet af Guds Søn og er „den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade, hvori jeg, Herren har velbehag" (L&P 1:30), nævner bogen også mange principper, som er vigtige for kirkens administration. Det gælder for eksempel anvendelse af medlemsoptegnelser, optegnelse af kirkens historie og afholdelse af møder.

6. Befalinger til kirkens medlemmer

I Lære og Pagter har vi også en liste over befalinger til det enkelte menneske. Ingen, som ønsker at leve et liv, der behager vor Fader i Himlen, kan gøre noget bedre end at tage ved lære af evangeliets love, som de er åbenbaret her. Disse retningslinier giver vejledning med hensyn til mord, tyveri, uærlighed, hor, broderkærlighed, stolthed, dovenskab, retfærdighed og pligten til at undervise og advare andre. Vi får også råd om at holde sabbaten hellig, at undervise vore familier og børn, om visdomsordet, om at uddanne sig, tage sig af de fattige, passe på ikke at blive materialistiske og sætte sig i gæld, og om mange andre emner.

Nogle af afsnittede i Lære og Pagter synes at være stilet til senere læsere, eftersom der er instruktioner til kirken om at bygge bestemte bygninger, som det

Et udtryk for Guds omsorg for skrifterne og ønske om at vi bruger dem

var med templerne i Kirtland og Missiouri og Nauvoo House i Nauvoo. Men selv bagved disse befalinger ser vi vigtige forskrifter på, hvordan vi i vore dage skal være uselviske med hensyn til vore ejendele. Ofte gives budskabet på en sådan måde, at vi nemt kan genkende situationen i vort eget liv, som det er tilfældet med indvielses-, tiende- og forvaltningslovene, og befalingen om at bygge templer.

7. Missionering og instruktioner til missionærer

Afsnittene om missionering har en afgjort værdi i sig selv, fordi de omfatter særlige instruktioner til dem, der kaldes til at forkynde evangeliet. Disse afsnit udgør en ret stor samling åbenbaringer, som afspejler hvor vigtigt missioneringen er for Herren, for kirken og for den enkelte. Instruktionerne begynder i det dejlige afsnit 4:

„Se, nu er et vidunderligt værk ved at komme frem blandt menneskenes børn.

Se derfor til, o, I, der indtræder i Guds tjeneste, at I tjener ham af jeres hele hjerte, sjæl, sind og styrke, så I kan stå ulastelige for Gud på den yderste dag.

. . . Kom tro, dyd, kundskab, mådehold, tålmodighed, broderlig kærlighed, gudsfrygt, gavmildhed, ydmyghed og flid i hu.

Bed, så skal I få, bank på, så skal der lukkes op for jer" (se L&P 4:1–2; 6–7).

Ethvert medlem og enhver missionær vil have gavn af at kende alle de instruktioner der gives i Lære og Pagter om missionering. Det har også stor virkning at læse om de missionærkaldelser, der blev givet til de mange enkeltpersoner, og som omtales i Lære og Pagter.

8. Personlige instruktioner til enkeltpersoner

Udover missionærkaldelser til bestemte personer står der i Lære og Pagter også nogle private åbenbaringer til bestemte mennesker. Flere end 50 forskellige personer er nævnt. Hvis disse private budskaber ses hver for sig, vil de ofte blive misforstået af en tilfældig læser. Men læser man dem samlet, giver de et kraftigt budskab om Guds kærlighed og omsorg for folk – at han kender hvert enkelt menneske og har omsorg for dem.

Disse meddelelser til enkeltpersoner har også betydning af en anden grund: I mange af dem står der noget om generelle principper, som vi alle kan have gavn af at læse. De personlige instruktioner til Joseph Smith tjener for eksempel som en påmindelse til os alle:

„Og nu, sandelig siger jeg til Joseph Smith: Du har ikke holdt befalingerne, og du må være strafskyldig for Herren.

Din familie må omvende sig og afstå fra visse ting samt give alvorligere agt på dine ord. Ellers må de fjernes fra deres plads . . ." (L&P 93:47, 48).

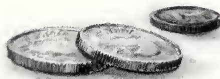
Det er klart at hver enkelt læser selv må efterleve de generelle principper, som gives i Herrens instruktioner til andre mennesker: „Hvad jeg siger til en, siger jeg til alle," har Herren sagt. (Se L&P 93:49).

For mig er det præcist det, Lære og Pagter handler om: en advarsel, frelsesplanen, Guds skrifter, Guds præstedømme og Guds folk – deres måde at leve på, deres mission her i livet og deres plads i Guds liv. Jeg finder Lære og Pagter betagende – i dét den siger, i alt hvad den siger og hvor nøjagtigt det siges. Jeg har, ved at nærme mig Lære og Pagter på denne måde, lært at forstå og følge Herrens ord bedre. Mon nogen har råd til ikke at se og høre? Som Herren selv sagde: „Se, jeg er Gud og har talt det. Disse befalinger er af mig" (L&P 1:24). ☐

John W. Welch er professor ved J. Reuben Clark Law School, Brigham Young University, Provo, Utah.

TRE SMÅ MØNTER

Richard A. Robb

Den første jul jeg var biskop, havde vi en enlig mor med tre små børn i vores ward. Denne unge kvinde havde et stærkt vidnesbyrd om evangeliet og efterlevede det efter bedste evne. Hun gjorde rent og syede for at tjene lidt penge, men det skete ofte at hun ikke kunne klare det.

Det var en stor udfordring for hende at være alene om at opdrage tre små drenge. De var meget aktive og energiske, og det virkede som om at de altid rendte ind i problemer af en eller anden art. Jeg kan huske, at jeg mere end én gang har fjernet dem fra et slagsmål med deres klassekammerater.

Mange gode mennesker, hjalp denne familie i deres kamp for tilværelsen. Jeg glemmer aldrig den bror, der kom ind på mit kontor en søndag et par uger før jul, for at få en privat samtale med mig. Han var bekymret for den unge mor og hendes børn, og ønskede at gøre noget for dem. Ville jeg mon tage imod et bidrag og anvende det på bedste måde for dem? Mens vi talte sammen lagde jeg næppe mærke til hans lille søn, som opholdt sig inde på kontoret sammen med os.

Manden sagde, at han ikke anede hvad kvinden og hendes børn manglede. Han ville bare gerne hjælpe og mente, at jeg ville blive inspireret til at vide, hvad der kunne gøres. Derpå betroede han mig en net sum penge – ikke påfaldende mange – men påfaldende i forhold til hans indtægt, så vidt jeg vidste. Jeg vidste at denne gave betød et offer for hans egen families jul – i det mindste i verdslig henseende.

Da jeg så hvordan hans øjne strålede, protesterede jeg kun svagt. Derpå rømmede jeg mig for at klare halsen, takkede ham for hans uselviske gave og lovede at gøre mit bedste for at gøre julen en smule lysere for den unge mor og hendes sønner.

Jeg lovede også at respektere anmodningen om at holde hans navn hemmeligt.

Historien kunne meget vel slutte her og stadig være mindeværdig. Men den begivenhed, som er skyld i at denne oplevelse blev bevaret i min erindring, havde endnu ikke fundet sted. Det var ikke den måde, hvorpå det lykkedes mig at hjælpe familien med mandens bidrag – selv om det blev en meget tilfredsstillende oplevelse – det var snarere det, som skete inde på mit kontor ugen efter denne brors besøg.

Det var et par dage før jul og jeg var i gang med at tale med medlemmerne om deres tiendeopgørelse, da jeg hørte nogen banke forsigtigt på døren til kontoret. Jeg lukkede op og så den 6-årige dreng – som havde siddet så stille på mit kontor, mens jeg talte med hans far søndagen før, stå helt alene udenfor.

Han spurgte høfligt om han måtte tale med mig et øjeblik. Da vi gik ind på kontoret, hvilket jeg mener må være noget af en frygtindgydende oplevelse for et barn – bad jeg ham om at sætte sig. Han fingererede med noget i sin lomme, og efter noget besvær trak han tre små mønter op og lagde dem på mit skrivebord. Han undskyldte, at han ikke havde mere end disse penge, og at de var gamle og snavsede, for han havde haft dem et stykke tid. Han forklarede at pengene skulle bruges til at hjælpe hans tre venner, ligesom hans far havde hjulpet deres mor. Mit hjerte svulmede og mine øjne blev fugtige. Han tilføjede at jeg nok bedst vidste, hvordan jeg kunne dele hans formue mellem hans venner, og at han var ked af at én af mønterne ikke var så meget værd som de to andre, så de kunne deles ligeligt mellem de tre drenge.

Mon ikke jeg lærte noget i dette øjeblik? En fars uselviske eksempel, en lille drengs tillid til sin biskop, ved en ydmyg kristen gerning, som blev udvist af et tilsyneladende helt uskyldigt barn! Det var kun et par uger siden at jeg have trukket denne dreng ud af et skænderi med de drenge, som snart skulle modtage hans kærlige og barmhjertige tilgivelse.

Jeg omfavnede drengen, til dels for at skjule mine åbenlyse tårer, men mest for at lade ham vide, hvor meget jeg påskønnede ham, og hvor højt hans Fader i Himlen elskede ham. Jeg fulgte ham hen til døren, tog ham i hånden og forsikrede ham om, at jeg ville gøre mit bedste for at hjælpe hans venner denne jul med hans milde gave. Da jeg vendte mig for at gå tilbage til kontoret, hviskede han til mig: „Og husk nu, biskop, lad være med at fortælle nogen at det er fra mig."

Ja, jeg har heller aldrig fortalt det til nogen før nu, min lille ven. Jeg håber at det er i orden, at jeg fortæller vores specielle historie på denne måde, så andre kan fornemme en lille smule af den rette kærlighedens og barmhjertighedens juleånd, som vi følte den dag. □

Han undskyldte, at han ikke havde mere end disse penge og at de var gamle og snavsede, fordi han havde haft dem et stykke tid.

Olinda Reynolds

BØRNESTJERNEN

ISBN 0107-2145

December 1988

Mike Eagle

JOYEU

Phyllis Luch

Bernadine Beatie

Naturligvis, *Maman* (mor)! sagde Louis. „Jeg går først hen med de sokker, som du har strikket, til Monsieur Dubois, før jeg mødes med mine venner." Louis så på klokken. Han havde stadig masser af tid. Dukketeatret begyndte første om en time.

„Her!" – Louis' mor rakte ham en lille pakke, smukt indpakket. „Og husk så at ønske Monsieur Dubois *Joyeux Noël* (glædelig jul), og igen invitere ham til julemiddagen hos os."

„Han kommer ikke, *Maman*. Han smiler bare og siger, at julen er for familier, sådan som han har gjort alle de andre år."

„Det er jeg ked af! Intet er så trist som at være gammel og ensom ved juletid. Jeg ville ønske, at vi kunne få ham til at forstå, at vi ville få en bedre jul, hvis vi kunne nyde den sammen med ham." Louis nikkede høfligt, selv om han ikke synes, at han ville blive lykkeligere, hvis Monsieur Dubois kom til middag. Julen var god nok, som den var, for Louis.

„Skynd dig hjem, så snart forestillingen er forbi, Louis. *Grandpère* (bedstefar) kommer snart."

Louis smilede begejstret. „Tror du, at *Grandpère* har lavet min spilledåse færdig?"

„Måske," svarede moderen, „men lad være med at spørge ham. Han har altid så travlt, og det tager lang tid at lave en spilledåse."

Louis var meget stolt af sin bedstefar, han var en dygtig håndværker og havde sin egen forretning i byen, hvor han reparerede ure. I sin fritid lavede han en spilledåse til Louis. Den skulle spille „La Marseillaise" (den franske nationalsang).

Louis skyndte sig afsted for at mødes med sine

X NOEL

venner. Han bestemte sig til at gå hen med gaven til Monsieur Dubois efter forestillingen. Han stoppede hurtigt pakken ned i sin lomme. Hans mor ville ikke sige noget til det, når han forklarede hende, hvad han havde gjort.

Da forestillingen var forbi, gav børnene sig ikke tid til at tale med hinanden, som de ellers plejede. Juleaften var noget helt specielt og de var allesammen ivrige efter at komme hjem. Louis stod udenfor og talte et øjeblik med de andre drenge. Så kom han i tanke om Monsieur Dubois gave og følte ned i sin lomme. Han spærrede øjnene op: „Gaven til Monsieur Dubois er væk!" råbte han grædende.

Louis følte efter i alle sine lommer, og vendte vrangen ud på dem. Han og vennerne løb ind i salen, hvor dukketeatret var blevet vist. De ledte i garderoben og i salen, og de løb op og ned langs rækkerne og kiggede under sæderne. Pakken var der ikke.

„*Maman* bliver vred og skuffet over mig!" sagde Louis. „Selv om jeg ikke fortæller hende noget om det, så er jeg sikker på at hun vil opdage det," sagde Louis bedrøvet.

Da Louis kom hjem, var *Grandpère* lige kommet fra byen, *Maman* smilede og havde travlt. Louis blev lidt lettere om hjertet. Han var heldig. Han kunne bare tie stille. *Maman* havde alt for travlt til at spørge til Monsieur Dubois.

Bedstefaderen lagde sin hånd på Louis' skulder: „Nej, hvor er du vokset, *mon petit* (min lille ven)!" Han blinkede med sine mørke øjne. „Jeg har en overraskelse til dig."

„Spilledåsen!" råbte Louis.

„Luk øjnene," sagde *Grandpère.*

Louis adlød smilende.

„Nu!" råbte *Grandpère.*

„La Marseillaise" lød klingende og ringlende fra en lille, smukt udskåret spilledåse, og oh, hvilket under, der var to bittesmå soldater, som marcherede langsomt rundt ovenpå låget.

Louis klappede i hænderne. „Den er pragtfuld, *Grandpère!* Jeg har aldrig før fået så smuk en gave. Ingen i hele verden har så god en *grandpère* som jeg har."

Grandpères øjne strålede. „Og uden dig, mit barn, og din mor og far, ville jeg være en ensom, gammel mand."

Louis fik en klump i halsen, for pludselig så han Monsieur Dubois ansigt for sig. Han havde slet ingen! Louis kunne ikke få den ensomme gamle mand ud af sine tanker hele aftenen, selv om han forsøgte, alt hvad han kunne – end ikke da han satte sine sko foran kaminen, så *Pére Noël* (julemanden) kunne putte en gave eller to i dem. Og da Louis vågnede, før det blev lyst julemorgen, gjaldt hans første tanke Monsieur Dubois. Louis blev tung om hjertet. Selv ikke spilledåsen, på bordet ved siden sengen, var ham til nogen hjælp.

Pludselig vidste Louis, hvad han skulle gøre. Han måtte bringe Monsieur Dubois en gave, en meget smuk gave, så den gamle mand kunne vide, at han ikke var blevet glemt i julen. Han måtte straks gå, så han kunne være tilbage før hans forældre og bedstefar vågnede.

Mens Louis klædte sig på, kæmpede han med en sorg. Spilledåsen var den eneste gave han havde,

som var fin nok til Monsieur Dubois.

Det var endnu mørkt udenfor, og Louis måtte ringe flere gange, før Monsieur Dubois åbnede døren.

„*Joyeux Noël*, Louis!" hilste Monsieur Dubois ham. „Kom ind! Kom ind! Du er tidligt på den i dag."

„*Joyeux Noël*, Monsieur." Louis smilede. „Jeg – jeg skulle bringe Dem en gave i går, men jeg kommer med den i dag i stedet for."

Louis lagde med blødende hjerte spilledåsen på bordet. Han blev stående og lyttede til den klingende musik, mens han stolt beundrede de små soldater. „Er den ikke smuk!"

„Jo, Louis, den er meget smuk." Monsieur så tankefuldt frem for sig. „Sig mig Louis. Hvorfor kommer du og giver mig én af dine egne gaver?"

Louis hang med hovedet.

„Kom nu Louis – fortæl mig det," tryglede Monsieur Dubois, og smilede venligt.

Og før Louis vidste af det, havde han fortalt hele historien. „Jeg er så ked af det, Monsieur," sluttede han. „Jeg håbede sådan, at spilledåsen var en så fin gave, at jeg med den kunne gøre bod for min hensynsløshed."

„Det er den smukkeste gave, jeg nogensinde har modtaget, Louis," sagde Monsieur mildt. „Men jeg vil gerne have at du opbevarer den for mig. Tag den med hen til mig hver jul, og så vil vi spille på den sammen."

Louis' ansigt lyste op. „Er De vred på mig, Monsieur?"

„Nej, Louis. Jeg er ikke vred på dig."

„Vil De så ikke komme hjem til os og spise julemiddag? Vil De ikke nok?" plagede Louis. „Vi får en meget bedre jul, hvis vi kan være sammen med Dem," sagde Louis, ligesom hans mor havde sagt. Og ordene lød mærkeligt nok ikke længere så fremmede. Det var som om, at Monsieur Dubois også forstod dem, for hans ansigt strålede som et julelys.

„Vent på mig, Louis," råbte han. „Jeg skal lige have mit pæne tøj på." Så lo Monsieur Dubois. „Louis, I dag har vi begge to lært noget vigtigt. Vi har lært den sande mening med julen at kende."

□

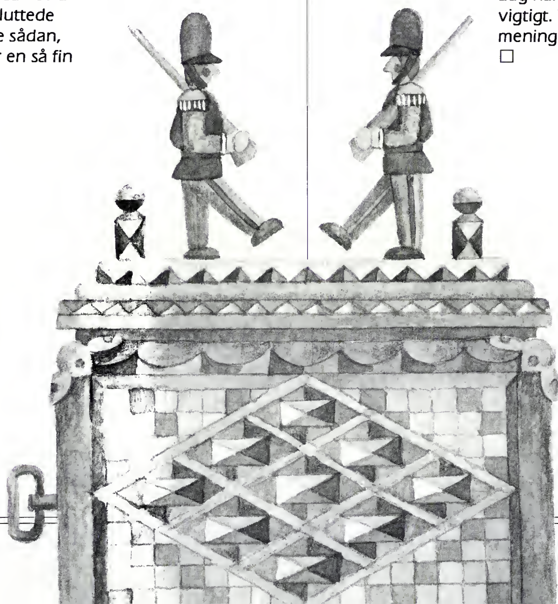

Illustration – Phyllis Luch, Shauna Mooney

EN PROFETI GÅR I OPFYLDELSE!

HISTORIE FRA SKRIFTEN

Ondre Pettingill

Det var ikke kun hyrderne i Betlehem der kendte til Jesu fødsel. I den anden ende af verden, hvor nephiterne og lamaniterne boede, skete der mærkelige ting. Solen gik ned ved dagens slutning, men det blev ikke mørkt på himlen. Hele natten lang var det lige så lyst som midt på dagen.

En lamanitisk profet, der hed Samuel, var kommet til nephiterne fem år før. Han fortalte folk om de tegn der ville vise sig, når Guds Søn blev født. Samuel, der vidste at han skulle aflevere Herrens budskab, klatrede op på en høj mur, som omgav byen. Han strakte armene ud og begyndte at profetere: „Jeg, Samuel, en lamanit, taler Herrens ord, som han lægger mig i munden. Stor ødelæggelse venter dette folk, og der er intet, der kan frelse dette folk uden omvendelse og tro på på den Herre Jesus Kristus."

Samuel vidnede om, at Jesus ville blive verdens Frelser og at han ville blive født i løbet af fem år.

„Og dette vil jeg give jer til tegn," sagde han, „Der skal blive store lys på himlen. Der vil blive en dag og en nat og en dag, som om det var een dag uden nat. Og der vil opgå en ny stjerne, og det skal også være jer et tegn."

Da Frelseren var født, så nephiterne at det forblev lyst, selv om solen var gået ned. De så også en ny stjerne på himlen. Så vidste de at det var Samuels profetier, der var gået i opfyldelse, og de faldt til jorden af forundring. Nephiterne boede langt væk fra Betlehem, men vor himmelske Fader ønskede at de også skulle vide, når hans Søn blev født. ☐

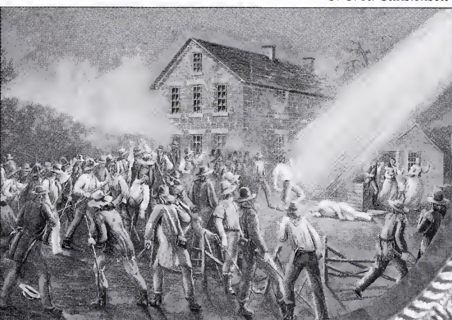
HELTE OG HELTINDER

EN BROR SOM HYRUM

William Whitaker

C. C. A. Christensen

Sharon Bigelow

Den 9. februar, 1800, indledtes en historisk beretning om loyalitet og broderkærlighed. For på denne vinterdag fødte Lucy Mack Smith sin anden søn, Hyrum, i Tunbridge, Vermont. Hyrums yngre bror, Joseph, blev født næsten 6 år senere. Dengang vidste Hyrum ikke, at hans lillebror en dag ville blive profet, men han følte en særlig omsorg for den lille Joseph allerede på et tidligt tidspunkt.

Alle familien Smiths børn fik megen kærlighed i deres opvækst – og næsten lige så meget arbejde at gøre. Skolen måtte somme tider vente til pligterne på familiens gård var udført, eller fordi drengene måtte arbejde for at være med til at bringe penge til huse. Da Hyrum var omkring 13 år, kunne han for en kortere periode gå i skole i Hanover, New Hampshire. Men skolegangen endte brat for ham, da der udbrød en tyfusepidemi, så Hyrum blev nødt til at blive hjemme for at hjælpe med til at passe sin syge familie.

Den lille Joseph fik tyfus, og sygdommen bredte sig til hans ben. Omsorgen for de syge børn svækkede mor Smith i den grad, at også hun blev syg. Eftersom Hyrum var en pålidelig dreng og ualmindelig kærlig og følsom, fik han lov at passe sin lillebror. Han sad og holdt sin brors syge ben i sine hænder det meste af dagen og natten i lang tid. Han sad og trykkede på det, for at lette smerterne. Hyrums kærlige omsorg har utvivlsomt hjulpet Joseph til at blive rask, og det styrkede deres broderskabsbånd.

Da Joseph nogle år senere var teenager, fortalte han sin familie, at han havde fået en åbenbaring. Hyrum og hans forældre troede Joseph og arbejdede trofast på at støtte ham. Andre store brødre var måske blevet misundelige over at Herren valgte en yngre bror som leder. Men det gjorde Hyrum ikke. Han viste aldrig misundelse, han tilbød Joseph sin kærlighed og hjælp gennem hele livet. En af Herrens dyrebareste gaver til Joseph var måske broderen, Hyrum.

Joseph døbte Hyrum i 1829; han blev én af de otte der bevidnede at guldpladerne, hvorfra Mormons Bog var oversat, virkelig eksisterede. Hyrum blev også rådgiver i kirkens første præsidentskab. Senere blev han kaldet til patriark.

Joseph gav ofte udtryk for sin kærlighed til sin ældre bror. Han sagde engang: „Jeg beder i mit hjerte til, at alle mine brødre vil være som min elskede bror, Hyrum." Han tilføjede derpå, at de aldrig havde skændtes eller kritiseret hinanden. Få brødre kan sige dette! Joseph bad også vor himmelske Fader velsigne Hyrum for hans loyalitet.

Brødrene var sjældent fra hinanden. Deres ønske om at være sammen fortsatte lige til det sidste. Kun få dage før, Joseph og Hyrum blev indsat i Cartage fængslet, bad Joseph Hyrum om sammen med sin familie at rejse til Cincinnati, Ohio, hvor han ville være i sikkerhed. Hyrum afviste kun sjældent et krav fra Joseph, men ved denne lejlighed sagde han: „Joseph, jeg kan ikke forlade dig."

Joseph har engang sagt følgende om Hyrum: „Min kærlighed til ham er stærkere end døden." Deres kærlighed til hinanden bragte dem til sidst i døden sammen. Mens de sad fængslet i Carthage, stormede en pøbelhob bygningen, den 27. juni 1844, og myrdede Hyrum. Da Joseph så sin bror falde, udbrød han: „Åh, min kære bror, Hyrum!" Kun et øjeblik senere faldt også han død om, som offer for pøbelhobens geværskud.

Brødrene ofrede villigt alt, hvad de havde, selv livet, i tjenesten for vor himmelske Fader. De efterlod os en prægtig gave, resultaterne af deres indsats. Blandt disse gaver er et strålende eksempel på evig broderkærlighed. ☐

A B C D

Fra prik til prik

Sæt bogstaver og navne rigtigt sammen: Vor himmelske Fader, Jesus Kristus, Moroni, Johannes Døber, Peter, Jakob, Johannes.

HIMMELSKE LÆRERE

For 183 år siden, kun to dage før jul, fødtes en dreng, i den lille by Sharon i det vestlige Vermont. Der syntes ikke at være noget usædvanligt ved dette. Han var den hårdtarbejdende Josephs og Lucy Smiths fjerde barn og deres tredie søn. De besluttede sig til at kalde ham Joseph efter sin far.

Men mellem drengens trettende og fjortende fødselsdag, skete der noget højst usædvanligt – han fik en åbenbaring. Men det mest usædvanlige var, at Joseph så og talte med Gud, vor himmelske Fader, som præsenterede sin Søn, Jesus Kristus, for ham med disse ord: *„Denne er min elskede Søn. Hør ham!"*

Disse guddommelige personer var fuldkomne og herliggjorte, menneskelige væsener.

Lige fra dette øjeblik ændredes Josephs tilværelse dramatisk. Himmelske lærere underviste ham i alting. Joseph og hans gode ven, Oliver, modtog samtidig det genoprettede præstedømme. Jesu Kristi kirke blev gengivet til jorden. Ved hjælp af Urim og Tummim og guddommelig vejledning, oversatte profeten Joseph, Nephis hellige guldplader og frembragte den „mest fuldkomne bog, der nogensinde er skrevet" – Mormons Bog.

Og ligesom Jesus Kristus i trediveårsalderen blev grebet af rebeller og korsfæstet, blev også profeten Joseph dræbt af ondskabsfulde rebeller, da han var 38 år gammel.

Når vi har et roligt øjeblik i disse helligdage, så lad os tænke over de mange velsignelser, som vi kan takke Joseph Smith for – fordi han blev undervist af himmelske lærere og under deres ledelse organiserede kirken. Hans eksempel på kærlighed og godhed bringer velsignelse til alle, som kender og følger hans lærdomme. ☐

Kay Stevenson

Vor himmelske Fader, Jesus Kristus, Moroni, Johannes Døber, Peter, Jakob, Johannes.

FREDDY

Dianne Holmes Despain

Paul Mann

Mindet om en helt speciel julegave, som jeg fik for ti år siden, hører stadig til én af de mest inspirerende og meningsfyldte oplevelser i mit liv.

Jeg var så heldig at være frivillig lærer på et børnehjem for mentalt retarderede. Mine pligter var blandt andet at hjælpe børnene med deres daglige rutiner, undervise i musik, læse for dem og arrangere forskellige slags aktiviteter. Efterhånden som jeg lærte disse specielle børn at kende og at holde af dem, blev jeg klar over, at en meget vigtig side af deres tilværelse blev overset, og det blev begyndelsen til, at den mest modtagelige og ivrige gruppe elever, som jeg nogensinde har kendt, fik undervisning i evangeliet.

Mine 8 elever, som var i

FREDDY

var midtpunktet i enhver forstyrrelse i klassen. Min tålmodighed var opbrugt, og jeg overvejede alvorligt at fjerne ham fra klassen.

alderen fra 8–16 år, var så ivrige efter at lære om Jesus Kristus, at jeg næsten ikke kunne styre deres begejstring. Der åbnede sig en helt ny verden for dem, og til trods for deres forskellige evner til at lære, lærte de noget som de reagerede på, hver især på deres måde. Der var dog én undtagelse, og han hed Freddy.

Freddy var 14 år, lettere retarderet, men alvorligt følelsesmæssigt blokeret. Han var, som mange andre børn på hjemmet, blevet overladt til sig selv som ganske lille, og bortset fra de mennesker, som boede og arbejdede på hjemmet, var der ingen som interesserede sig synderligt for ham. Det var årsagen til at jeg lod Freddy deltage i klassen, selv om han var midtpunktet i enhver tænkelig ballade. Somme tider følte jeg trang til at sende ham uden for klassen, men jeg vidste at Freddys problemer ikke kunne løses ved at afvise ham, og derfor måtte klassens elever holde pinen ud.

Det foruroligede mig, at jeg ikke kunne komme igennem til min lille ballademager. Mens resten af klassen havde forstået hvem Jesus Kristus og vor himmelske Fader er, og hvad de står for, virkede det som om Freddy glemte alt omkring sig. Hver uge gav jeg hvert barn et bibelvers, som de hver især forstod. Selv om de færreste af børnene kunne læse, fik de hver en kopi af skriftstedet, som de kunne sætte op et sted, hvor de kunne se eller læse det hver dag. Jeg fik mange gange børnene til at lave en tegning om det vers, jeg havde givet dem, og hvis de ikke kunne tegne, så lavede jeg noget til dem, som passede til verset. De fleste af børnene hængte deres vers og tegninger over deres seng, så de kunne blive mindet om det, når de bad deres aftenbøn, hvilket var et krav jeg stillede til børnene. Hver gang jeg gav Freddy sit vers, rev han det i stykker for næsen af mig. Det var alt i alt en frustrerende oplevelse for mig, for jeg vidste at Freddy ikke var så retarderet som mange af hans klassekammerater, men enten kunne han ikke eller også ville han ikke tage ved lære.

For at løse problemet med Freddys forstyrrelser, forsøgte jeg mange forskellige kreative disciplineringsmetoder, men intet syntes at påvirke ham. Ind imellem følte jeg trang til at ruske ham, men det ville ikke have været til nogen nytte. Freddy satte mig virkelig på prøve, og jeg bestod den ikke. Jeg var løbet tør for løsninger, min tålmodighed var allerede opbrugt, og jeg var begyndt alvorligt at overveje at fjerne Freddy fra min klasse.

Da julen nærmede sig, forklarede jeg mine børn om julens sande betydning. De var nysgerrige og meget opmærksomme. Alle, undtagen Freddy. Nogle dage før jul, blev der på hjemmet afholdt en fest for alle, personale, frivillige, elever, forældre og enhver som ønskede at være med.

Under festen lagde jeg mærke til, at jeg ikke kunne se Freddy nogen steder. Jeg ledte efter ham og fandt ham på sit værelse, han sad og masede med en meget krøllet og slidt pakke, som han tilsyneladende selv havde pakket ind.

Jeg lod ham være med sin pakke og gik tilbage til selskabet. Kort efter kom Freddy hen til mig og smed pakken i mit skød, hvorpå han løb sin vej. Da jeg pakkede op, så jeg den smukkeste gave jeg nogensinde havde modtaget. Det var et laset groftvævet stykke stof, som var håndsyet foroven. Midtpå var der limet et stykke kork. Det var til at hænge op på væggen. Korkstykket i midten var beregnet til at sætte ugens bibelvers fast i. Jeg fik at vide at Freddy havde arbejdet på denne gave i tre måneder, og at han selv havde fået ideen til den. I dette arbejde var der bestemt lagt både kærlighed, opofrelse og fremfor alt tålmodighed, for jeg vidste hvor mange frustrationer Freddy må have lidt af, mens han lavede det. Jeg vidste også, at Freddy på sin egen måde havde forstået hvad jeg havde forsøgt at lære ham, og at han

Illustration Paul Mann

på en vis måde forstod mere end jeg.

Freddy bor nu hos vor himmelske Fader, og jeg tror ikke, at der er ret mange der husker ham her på denne jord. Den gave, han gav mig, hænger endnu hjemme hos mig, og det vil den altid gøre. Den er blevet gammel og meget mere pjaltet, men når jeg ser på den, kan jeg se Freddy for mig, og jeg mindes det offer han gjorde for at lære mig tålmodighedens dyd. Når jeg bliver frustreret og er lige ved at opgive, så er Freddy der, og puffer blidt til mig for at jeg skal fortsætte.

Freddys julegave ændrede mit liv, og den lektie den lærte mig, sank dybt i mit hjerte. Jeg er så taknemmelig fordi jeg blev lærer for et så kostbart barn. □

Dianne Holmes Despain er organist i Indianapolis' 6. ward i Indianapolis stav, Indiana.

„I MORGEN KOMMER

JEG TIL VERDEN"

Julehistorie fra Mormons Bog

Vi sidste dages hellige er så heldige, at vi ikke alene har den bibelske beretning om Jesu fødsel i Mattæus- og Lukasevangeliet, men også beretningen i Mormons Bog. I Helaman og 3 Nephi finder vi de interessante beretninger om de tegn på Herrens fødsel i Judæa, som blev givet i Amerika. Her kan vi læse hvordan folk reagerede på dem og om den røst, der klart og tydeligt sagde til profeten Nephi: „I morgen kommer jeg til verden."

„I det seks og firsindstyvende år . . . var der en vis Samuel, en lamanit, som kom til Zarahemlas land og begyndte at prædike for folket. Og han prædikede omvendelse for folket i mange dage, og de stødte ham ud, og han var ved at vende tilbage til sit eget land.

Men se, Herrens røst kom til ham og befalede ham at vende tilbage og profetere det for folket, der kom til ham.

Men de ville ikke give ham lov til at komme ind i byen, hvorfor han steg op på bymuren, rakte hånden ud og råbte med høj røst og profeterede det for folket, som Herren havde indgivet ham i hjertet . . .

Og han sagde til dem: Se, jeg giver jer et tegn; der vil gå endnu fem år, og da kommer Guds Søn for at forløse alle, som tror på hans navn.

Og dette vil jeg give jer til tegn på hans komme. Der skal blive store lys på himlen, så at der natten før han kommer, ikke skal være mørke, og det skal se ud for folk, som om det var dag.

Derfor skal der blive een dag og en nat og en dag, som om det var een dag uden nat, og det skal være jer et tegn; thi I skal se solens opgang og nedgang; derfor skal I vide med vished, at der skal være to dage og en nat; alligevel skal natten ikke formørkes, og det skal være natten før hans fødsel. Og se, der skal opgå en ny stjerne, en sådan, som I aldrig før har set, og det skal også være jer et tegn.

Men det er ikke alt; der skal ske mange tegn og undere på himlen.

Og det skal ske, at hver den der

„Løft hovedet højt og vær ved godt mod, thi se, tiden er forhånden og i denne nat skal tegnet gives, og i morgen kommer jeg til verden."

tror på Guds Søn, skal have evigt liv.

Således har Herren befalet mig ved sin engel, at jeg skulle komme og forkynde jer dette; og han har befalet mig at profetere om disse ting for jer, ja han har sagt til mig: Råb til dette folk og sig: Omvend jer og bered Herrens vej. . . .

Og for at I også kan få kundskab om Jesu Kristi komme, Guds Søn, himlens og jordens Fader, Skaberen af alle ting fra begyndelsen, for at I kan kende tegnene på hans komme, for at I kan tro på hans navn.

Og dersom I tror på hans navn, vil I omvende jer fra alle jeres synder, så at I derigennem kan få tilgivelse for dem gennem hans fortjeneste . . .

Og i begyndelsen af det to og halvfemsindstyvende år begyndte profeternes forudsigelser at gå endnu mere i opfyldelse; thi der begyndte at ske større tegn og blive udført større mirakler blandt folket.

Men der fandtes nogle, som begyndte at sige, at tiden var forbi for opfyldelsen af de ord, som lamaniten Samuel havde talt.

Og de begyndte at gøre sig lystige over deres brødre, idet de sagde: Se tiden er gået, og Samuels ord er ikke blevet opfyldt; derfor har jeres glæde over og jeres tro på dette været til ingen nytte.

Og det skete, at de voldte stort røre overalt i hele landet; og folket, som troede, begyndte at blive meget bedrøvet ved tanken om, at det, som var talt, muligvis ikke ville ske.

Men de ventede trofast på den

Illustration – Robert T. Barrett

dag og den nat og dag, der skulle være som een dag, som om der ingen nat var, så de kunne vide, at de ikke havde troet forgæves.

Og de ikke-troende bestemte en dag, på hvilken alle de, som troede på disse overleveringer, skulle slås ihjel, dersom ikke det tegn, der blev givet af profeten Samuel, skulle vise sig.

Da nu Nephi, Nephis søn, så denne folkets ugudelighed, blev hans hjerte meget bedrøvet.

Og han anråbte Herren inderligt den ganske dag, og se, Herrens røst kom til ham og sagde:

Løft hovedet højt og vær ved godt mod, thi se, tiden er forhånden og i denne nat skal tegnet gives, og i morgen kommer jeg til verden for at vise verden, at jeg vil opfylde alt det som jeg har ladet tale ved mine hellige profeters mund.

Se, jeg kommer til mine egne for at opfylde alt, hvad jeg har forkyndt for menneskenes børn fra verdens begyndelse og for at gøre både Faderens og Sønnens vilje, Faderens på grund af mig og Sønnens gennem mit kød. Og se, tiden er forhånden, og i denne nat vil tegnet blive givet.

Og det skete at de ord, der kom til Nephi blev opfyldt, ligesom de var blevet sagt; thi se, ved solnedgang blev der intet mørke, og folket blev forbavset, fordi der ikke kom noget mørke, da natten faldt på.

Og der var mange, der ikke havde troet profeternes ord, som faldt til jorden og blev liggende, som om de var døde; thi de vidste at den store ødelæggelsesplan, som de havde lagt for dem, som troede på profeternes ord, var blevet tilintetgjort; thi tegnet, som var blevet givet, opfyldtes allerede.

Og de begyndte at fatte, at Guds Søn snart måtte komme; ja, kort sagt, hele folket i det ganske land, fra vest til øst, både i landet mod nord og i landet mod syd blev så forbavset, at de faldt om på jorden.

Thi de vidste, at profeterne havde vidnet om disse ting i mange år, og at tegnet, som var givet, allerede var forhånden; og de begyndte at frygte på grund af deres ugudelighed og vantro.

Og der blev ikke noget mørke den hele nat, men det var så lyst, som om det var midt på dagen. Og solen stod igen op efter dens rette bestemmelse; og de vidste, at det var den dag, da Herren skulle fødes på grund af det tegn, som var blevet givet.

Og det var sket i overensstemmelse med profeternes ord, ja, alt til den mindste enkelthed.

Og en ny stjerne viste sig også i overensstemmelse med ordet.

Og fra da af begyndte Satan at udsprede løgne blandt folket for at forhærde deres hjerte til ikke at tro på disse tegn og undere, som de havde set; men til trods for disse løgne og vildførelser, troede størstedelen af folket dog og blev omvendt til Herren . . .

Og således forløb det to og halvfemsindstyvende år, og det bragte gode efterretninger til folket gennem de tegn, der skete ifølge alle de hellige profeters ord" (Helaman 13:1–4; 14:2–9, 12–13; 3 Nephi 1:4–22, 26). □

Og se, der skal opgå en ny stjerne, en sådan, som I aldrig før har set, og det skal også være jer et tegn."

HERRENS LYS

Ældste Boyd K. Packer De Tolvs Kvorum

Jeg vil gerne fortælle jer noget om Ånden, og hvordan man forbereder sig på at modtage den. Vi lærer ikke åndelige ting på nøjagtig samme måde som vi lærer de andre ting vi ved, selv om vi også benytter de samme midler, som at læse, lytte og fundere. Jeg har lært, at det kræver en særlig indstilling både at undervise og at lære åndelige ting. Noget af det, vi ved eller lærer at kende, vil være vanskeligt for os at forklare andre. Jeg er helt sikker på at det var meningen det skulle være således. Jeg vil gerne fortælle jer om en oplevelse jeg havde før jeg blev generalautoritet, det var noget der påvirkede mig dybt. Jeg sad i en flyvemaskine ved siden af en mand, der påstod, at han var ateist og gav så kraftigt udtryk for, at han ikke troede på Gud, at jeg bar mit vidnesbyrd for ham. „Du er forkert på den," sagde jeg, „der findes en Gud. Jeg *ved* han lever!"

Steve Bunderson

Ånden søger ikke vor opmærksomhed ved at råbe eller ruske os med hård hånd. Den hvisker derimod. Den lokkker så blidt, at vi måske slet ikke fornemmer det.

Han protesterede: „Det kan du ikke *vide*? Ingen *ved* det! Du kan ikke *vide* det!" Da jeg ikke var enig med ham, stillede manden, der var sagfører, et sidste spørgsmål om dette emne. „Okay," sagde han hånligt og nedladende, „du siger, at du ved det. Fortæl mig *hvordan* du kan vide det."

Hvordan smager salt?

Jeg følte at jeg måske havde båret mit vidnesbyrd lidt uklogt for ham og vidste derfor ikke hvad jeg skulle gøre. Så kom jeg i tanke om noget. Jeg sagde til denne mand: „Må jeg spørge dig om du ved hvordan salt smager?"

„Selvfølgelig ved jeg det," svarede han.

„Hvornår har du sidst smagt salt?"

„Jeg har jo lige spist her i maskinen."

„Du tror bare at du ved hvordan salt smager," sagde jeg.

Han blev ved: „Jeg ved hvordan salt smager på samme måde som jeg ved alt andet."

„Hvis jeg nu gav dig et bæger salt og et bæger sukker og bad dig smage på begge dele, kunne du så sige, hvad der var salt, og hvad der var sukker?"

„Det var dog barnagtigt," svarede han. „Naturligvis kunne jeg det. Jeg ved da hvordan salt smager. Det er noget jeg smager hver dag – jeg ved det lige så godt som jeg ved alt andet."

„Men," sagde jeg, „hvis vi nu siger, at jeg aldrig havde smagt salt, forklar mig så nøjagtigt, hvordan det smager."

Han tænkte sig om et øjeblik og sagde derpå: „Jeg antager man kan sige, det ikke er sødt og heller ikke surt."

„Nu har du fortalt mig hvad det ikke er, fortæl mig så hvad det er."

Selv efter forskellige forsøg kunne han naturligvis ikke gøre dette. Han kunne ikke med ord alene forklare noget så almindeligt som hvordan salt smager. Jeg bar atter mit vidnesbyrd for ham og sagde derpå: „Jeg ved der er en Gud. Du gjorde nar ad dette vidnesbyrd og sagde, at hvis jeg *vidste* det, ville jeg også kunne fortælle præcist *hvordan* jeg ved det. Åndeligt talt, min ven, har jeg smagt salt, men jeg er ikke mere i stand til med ord at fortælle hvordan, end du er til at fortælle hvordan salt smager. Men jeg siger endnu en gang at der er en Gud! Han lever! Og kun fordi du ikke ved det, skal du ikke prøve på at fortælle mig at jeg ikke ved det, for det gør jeg!"

Siden den dag, har jeg aldrig været flov eller skammet mig over at jeg ikke med ord alene kunne forklare alt det jeg ved åndeligt. Apostlen Paulus sagde det således:

Helligånden underviser

„Og derom taler vi ikke med ord, lærte af menneskelig visdom, men med ord, lærte af Ånden, idet vi tolker åndelige ting for åndelige mennesker.

Men et sjæleligt menneske tager ikke imod det, der stammer fra Guds Ånd; thi det er ham en dårskab, og han kan ikke forstå det, thi det må bedømmes åndeligt." (1. Kor. 2:13–14).

Man kan ikke fortælle sin åndelige viden i ord alene. Men vi kan ved hjælp af ord vise andre, hvordan man kan forberede sig på at modtage Ånden. Ånden vil selv hjælpe til. „Thi når et menneske taler ved den Helligånds kraft, overfører denne kraft det til menneskehjertet." (2 Ne. 33:1).

Så foregår der en åndelig kommunikation, og vi kan sige til os selv: Der er det! Det er det, der menes med åbenbaring.

Vi har ikke ord som fuldkomment kan beskrive ånden (selv ikke i skrifterne). I skrifterne ses flere steder ordet *røst* uden det er en virkelig røst. Dette fine og ædle, åndelige kommunikationsmiddel kan vi ikke se med vore øjne og ikke høre med vore ører. Og selv om det beskrives som en røst, så er det en røst der mere føles og fornemmes end høres.

Da jeg først fik denne forståelse, fik et vers i Mormons Bog en dybere mening for mig, og mit vidnesbyrd om bogen blev uendelig meget større. Det er

noget om Laman og Lemuel der gjorde oprør imod Nephi. Nephi irettesatte dem og sagde: „I har set en engel, og han talte til jer; ja, I har hørt hans røst gang på gang, og han har talt til jer, med en stille, sagte stemme, men I har mistet evnen til at *fornemme,* så at I ikke kan *forstå* hans ord." (1 Ne. 17:45. Fremhævelse tilføjet).

Nephi forklarede da han forkyndte nogle dybsindige instruktioner, at „engle taler gennem den Helligånds kraft, og derfor taler de Kristi ord. Derfor sagde jeg til jer: Mæt jer med Kristi ord, thi se, hans ord vil fortælle jer alt, hvad I skal gøre." (2 Ne. 32:3).

Hvis en engel skulle vise sig for jer og tale til jer, behøvede hverken englen eller I at nøjes med at gøre brug af øjne og ører for at kommunikere. For der *findes* en åndelig metode, således som profeten Joseph Smith beskrev det, hvorved den rene intelligens *kan* tilflyde vort sind, og vi kan få det at vide, vi har brug for, uden at skulle slide i det med at studere skrifterne i længere tid, fordi vi har fået en åbenbaring.

Åndens røst er i skrifterne hverken beskrevet som „høj" eller „barsk". Det er „ikke en tordenrøst, ej heller (en) larmende røst". Det er snarere „en stille og fuldkommen mild røst, som om det var en hvisken", og den kan „gennemtrænge selve sjælen" så hjertet brænder (3 Ne. 11:3; Helaman 5:30; L&P 85:6–7). I husker også hvordan Elias (Elijah) opdagede at Herrens røst hverken var i vindens susen, i jordskælvet eller ilden, men var en „stille, sagte susen" (1 Kong. 19:12).

Den lokker blidt

Ånden kræver ikke vores opmærksomhed ved at råbe op eller ruske kraftigt i os. Den hvisker snarere. Den lokker så blidt, at hvis vi er forudindtaget, vil vi måske slet ikke fornemme den.

Ind imellem vil den gøre netop så kraftigt et indtryk på os at vores opmærksomhed bliver vakt. Men hvis vi ikke retter os efter denne blide fornemmelse, vil Ånden trække sig tilbage og vente til vi selv søger den og lytter.

Jeg har opdaget at stærke, åndelige oplevelser som gør et dybt indtryk ikke er noget vi får så hyppigt. Og når vi gør, gives de i reglen for at opbygge, vejlede eller irettesætte os.

De gives ikke for at vi skal rådgive eller irettesætte andre, medmindre vi er kaldet af den rette myndighed til at gøre dette.

Jeg har også opdaget at det ikke er klogt hele tiden at tale om usædvanlige, åndelige oplevelser. Dem skal man værne om og kun omtale, når Ånden selv tilskynder os til at gøre det til velsignelse for andre.

Jeg hørte engang præsident Marion G. Romney give råd til missionspræsidenter og deres hustruer: „Jeg fortæller ikke alt hvad jeg ved. Jeg har aldrig fortalt min hustru alt hvad jeg ved, for jeg har fundet ud af, at hvis jeg taler for tilfældigt om hellige ting, vil Herren ikke stole på mig bagefter."

Jeg tror, at vi skal gemme disse ting i vort hjerte og grunde over dem, således som Lukas sagde at Maria gjorde, da hun havde de guddommelige oplevelser i forbindelse med Jesu fødsel (Se Lukas 2:19).

Vi vokser med vidnesbyrdet

Der er også noget andet vi skal lære. Et vidnesbyrd skyder ikke op uden videre, et vidnesbyrd vokser. Vidnesbyrdet i os bliver større, nogenlunde på samme måde som vi selv vokser i højden. Vi ved knap nok selv at det sker, fordi det foregår som en vækst.

Det er ikke klogt at kræve omgående svar eller velsignelser som man nu har lyst til. Man kan ikke fremtvinge åndelige ting. Ord som tvang, fremtvinge, binde, presse, kræve kan ikke beskrive vore åndelige privilegier. Man kan lige så lidt tvinge Ånden til at reagere som man kan tvinge et frø til at spire eller et æg til at blive udruget før tiden. Man kan skabe de omstændigheder, der får noget til at gro, man kan nære det og beskytte det, men man kan ikke tvinge det, man må vente mens det vokser.

Vær ikke utålmodig efter at opnå stor, åndelig kundskab. Lad den udvikle sig, hjælp den til at vokse, men

Hvis vi ikke følger den milde tilskyndelse, vil Ånden forlade os og vente til vi selv søger den og lytter.

lad være med at forcere det, for ellers kan I skabe mulighed for at blive vildledt.

Det forventes at vi benytter det lys og den kundskab vi allerede er i besiddelse af og får det til at virke i vort liv. Vi behøver ingen åbenbaring for at kunne udføre vore pligter, for skrifterne har allerede fortalt os hvad vi skal gøre. Vi bør heller ikke forvente nogen åbenbaring, som erstatning for den åndelige eller verdslige intelligens vi allerede har modtaget – kun for at gøre den større. Vi er nødt til at gennemgå vort liv på den almindelige måde med at arbejde dag for dag og følge den rutine og de regler, som styrer livet.

Regler, anvisninger og bud yder en værdifuld beskyttelse. Hvis vi får brug for åbenbaringer for at ændre kurs, vil de være parate til os henad vejen, efterhånden som vi får brug for dem. Rådet om at „virke med iver" er i virkeligheden et godt og klogt råd (Se L&P 58:27).

Lad nu være med at holde jer tilbage eller skamme jer, hvis I ikke ved alt. Nephi sagde: „Jeg ved, han elsker sine børn, men jeg fatter ikke alle tings betydning." (1 Ne. 11:17).

Der ligger måske en større kraft i jeres vidnesbyrd end I selv er klar over. For nogle år siden mødtes jeg med én af vore sønner i missionsmarken, et fjerntliggende sted i verden. Han havde været der et år. Hans første spørgsmål var dette: „Far, hvad kan jeg gøre for at få større åndelighed? Jeg har prøvet så hårdt jeg kunne at vokse åndeligt, og jeg har ikke haft spor fremgang."

Det var nu hans opfattelse, men min var en anden. Jeg kunne næsten ikke tro, at han var blevet så moden, så åndeligt udviklet på kun ét år. Han „vidste det ikke" for det var kommet lidt efter lidt og ikke som en overraskende, åndelig oplevelse.

På lysets tærskel

Det er ikke ualmindeligt at høre en missionær sige: „Hvordan kan jeg bære vidnesbyrd før jeg selv har ét? Hvordan kan jeg vidne om at Gud lever, at Jesus er Kristus og at evangeliet er sandt, hvis jeg ikke selv har et vidnesbyrd om det? Så ville jeg jo være uærlig."

Hvis jeg dog bare kunne lære jer dette ene princip. Et vidnesbyrd er noget man *opdager* når man *bærer* det! På en måde har vi denne *blinde tro* som filosofferne kalder det, når vi anmoder om åndelig kundskab. Netop i det øjeblik, når man står på lysets tærskel og synes, at man træder ud i mørket, opdager man, at vejen ligger oplyst ét til to skridt foran. „Menneskets ånd er en Herrens lampe," står der i skriften (Ordspr. 20:27).

En ting er at få et vidnesbyrd ud fra det man læser eller det andre siger, og det er nødvendigt til at begynde med. Men det er noget helt andet når Ånden bekræfter for dig i din sjæl, at det *du* har vidnet om er sandt. Kan I så ikke se at vidnesbyrdet vil vokse når I bærer det? Når I afleverer det I har, vil I få det erstattet med noget der er større!

Profeten Ether „forudsagde store og vidunderlige ting for folket, som menneskene dog ikke troede, fordi de ikke så dem.

Og nu vil jeg, Moroni . . . vise verden, at tro er det, som håbes og ikke ses; modsig derfor ikke, fordi I ikke ser; thi I får intet vidnesbyrd, førend jeres tro er blevet prøvet" (Ether 12:5–6).

Når du bærer vidnesbyrd prøves din tro.

Hvis du ydmygt og i en ærlig hensigt bærer dit vidnesbyrd, vil Herren ikke lade dig stå alene.

Skeptikeren vil sige, at når man bærer vidnesbyrd uden at vide om man har noget, vil man indordne sig som om man havde det, og svare som man har fået besked på. Ja, men én ting er sikkert, og det er, at skeptikeren vil aldrig få noget at vide, fordi han ikke vil efterkomme kravet om at tro, være ydmyg og lydig, hvilket er nødvendigt for at kvalificere sig til Åndens besøg.

Kan I ikke se at det er her vidnesbyrdet ligger gemt, fuldstændigt beskyttet imod den uoprigtige, den intellektuelle som kun er ude på at eksperimentere, den hovmodige, den troløse og den stolte? De vil aldrig få noget vidnesbyrd.

Bær vidnesbyrd om det, du håber er sandt og gør det

i tro. Det er noget af et eksperiment, ligesom det eksperiment profeten Alma foreslog sine tilhængere. Vi begynder med at tro – og ikke med en fuldkommen viden om alting.

Det meste af Ånden og Kristi vidnesbyrd opnår I, og det forbliver kun hos jer, hvis I bærer det for andre. Denne fremgangsmåde er evangeliets *inderste væsen*.

Følg Åndens tilskyndelser

Er det ikke også en fuldkommen kristen levevis? Man kan ikke finde det, beholde det eller udvikle det medmindre man er villig til at dele det med andre. Kun ved frit at give det, vil det blive vores.

Når du først har modtaget Ånden, så adlyd de tilskyndelser du får. Som missionspræsident lærte jeg et alvorsord. Jeg var også generalautoritet. Jeg var flere gange blevet tilskyndet til at afløse én af mine rådgivere på grund af værkets fremgang. Jeg bad for sagen og syntes at det ville være rigtigt at gøre det. Men jeg gjorde det ikke. Jeg var bange for at skade en mand, der havde arbejdet så længe i kirken.

Ånden forlod mig. Jeg fik ikke nogen indskydelse til hvem jeg skulle kalde som rådgiver, hvis jeg afløste ham jeg havde. Dette stod på i flere uger. Det var som om mine bønner blev inde i det værelse hvor jeg bad dem. Jeg forsøgte på flere måder at omarrangere arbejdet, men til ingen nytte. Til sidst gjorde jeg som Ånden bød mig. Jeg fik omgående Åndens gave tilbage! Hvor var det vidunderligt at have denne gave igen. I ved det for I har den, Helligåndens gave. Og den pågældende bror følte sig ikke såret, men han fik virkelig store velsignelser og arbejdet gav omgående store resultater.

Vær altid på vagt, så I ikke bedrages af inspirationer fra en forkert kilde. I kan få et forkert åndeligt budskab. Der findes falske ånder såvel som falske engle (se Moroni 7:17). Pas på at I ikke bliver bedraget, for Djævelen kan komme forklædt som en lysets engel.

Vort åndelige og vort følelsesmæssige jeg er så tæt forbundet, at det er muligt for os at tage fejl af følelsesmæssige impulser og det åndelige. Vi møder af og til mennesker der tror, at de har modtaget åndelige tilskyndelser fra Gud, selv om disse tilskyndelser enten er følelsesmæssige eller kommer fra den onde.

Afsky sådanne påstande som pesten, når nogen siger at de har haft store åndelige tilkendegivelser, som har bemyndiget dem til at udfordre kirkens konstituerede præstedømmemyndighed. Lad være med at blive urolige, dersom I ikke kan forklare enhver indsigelse, der kommer fra apostater eller enhver udfordring, der kommer fra fjender, som vil angribe Herrens kirke. Når tiden er inde vil I være i stand til at kende forskel og vække det ærlige hjerte.

Jeg ved gennem erfaringer, der er for hellige til at nævne dem, at Gud lever, at Jesus er Kristus, og at vi får Helligånden overdraget, når vi bekræftes ved håndspålæggelse, samt at det er en guddommelig gave.

Mormons Bog er sand!

Dette er Herrens Kirke! Jesus er Kristus! Vi har en Guds profet til at præsidere over os! Miraklernes dag er ikke forbi, og englene er heller ikke ophørt med at vise sig og betjene menneskene! De åndelige gaver findes i kirken. Og én af de mest udsøgte, åndelige gaver i kirken er Helligånden! □

(Fra en tale afholdt ved et seminar for missionspræsidenter).

Det meste af Ånden og Kristi vidnesbyrd opnår I, og det forbliver kun hos jer, hvis I bærer det for andre. Denne fremgangsmåde er evangeliets inderste væsen.

RANSAGELSE AF MORMONS BOG

Dale Kilbourn

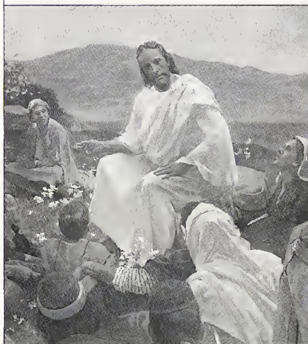
Når vi nærmer os Mormons Bog med en bøn, vil vi blive berørt af dens guddommelige magt.

Følgende rapporter om Mormons Bog kommer fra en voksende mængde forskere, som med nye og interessante metoder har undersøgt Mormons Bogs rigdomme. Deres undersøgelser har overbevist dem om, at vi stadig kan gøre nye opdagelser i bogen, men de er også overbevist om, at den egentlige styrke ved bogen er åndelig. Når vi nærmer os Mormons Bog med en bøn og forsøger at efterleve de principper, der belæres om i den, vil vi blive berørt af dens guddommelige magt til at omvende, til at vidne om Jesus Kristus og om evangeliets gengivelse, og til at bringe os nærmere Gud.

JESUS KRISTUS

Susan Easton Black: Jesus Kristus er så central i Mormons Bog at profeterne, der vidner om ham i bogen, nævner hans navn under en eller anden form, i gennemsnitlig hvert 1,7. vers. De nævner Jesus Kristus ved 101 navne – fra første gang, hvor han bliver kaldt *Herren* (1 Nephi 1:1) til sidste gang hvor han bliver kaldt *Evige Dommer* (Moroni 10:34).

Robert L Millet: Jeg er betaget af præsident Ezra Taft Bensons udtalelse om at Mormons Bog fører folk til Kristus på to måder:
(1) ved at Kristus selv åbenbarer sig og (2) ved at afsløre Kristi fjender. Faktisk handler profeternes optegnelser på messingpladerne – en optegnelse, som Nephi fik at vide er mere fuldkommen og udførlig end vore dages Gamle Testamente – om Kristus (se 1 Nephi 13:20–24). Profeter som Zenos, Zenok, Neum og Ezias forstod guddommens natur, og deres beskrivelser af Jesu Kristi liv er særegne og direkte.

Harry Anderson

Mormons Bog viser at Bibelen og dens vidnesbyrd om Jesus, er sandt.

STUDIUM AF BIBELEN OG DET NÆRE ØSTEN

Stephen E. Robinson: I en tidsalder, hvor de fleste lærde, som ikke er sidste dages hellige, benægter de historiske sandheder i Bibelen, viser Mormons Bog at Bibelen er korrekt, somme tider meget detaljeret, og at skildringen af Jesus, Guds guddommelige Søn, som den står i det Nye Testamente, er historisk korrekt, og at det vidnesbyrd, som den oprindelige kirke bar om Jesus, er sandt. De fleste lærde giver f.eks. den oprindelige kirke æren for størstedelen af bjergprædikenen, mens de benægter at Jesus nogensinde har sagt det, der står i Mattæus evangeliet. Men Mormons Bog støtter klart Mattæus' påstand om at det var Frelseren der holdt talen.

Gordon C. Thomasson: I over 30 tilfælde gør Mormons Bog det klart (for dem, der kender noget til israelitisk religion) at folkene, som omtales i bogen, undtagen jarediterne som kom tidligere, kendte og efterlevede moseloven, blandt andet alle helligdagene og højtiderne, der stammer fra udvandringen fra Ægypten, som omtalt i 2 Mosebog. Skriftsted efter skriftsted indeholder utrolig meget, når vi betragter folket på deres egne betingelser – et folk, som forsøgte at „holde Herrens bud" og „nøje" at overholde „Guds anordninger efter Moseloven" (Alma 30:3).

ARKÆOLOGI OG ANTROPOLOGI

John Sorenson: Det er først og fremmest nødvendigt at betragte Mormons Bog som en optegnelse

om rigtige mennesker, der befinder sig i realistiske situationer, som folk i vore dage kan anvende. Skrifterne bliver alt for ofte behandlet som om begivenhederne fandt sted i et ikke-eksisterende land, og personerne i omstændigheder, som vi hverken rigtigt forstår eller føler os bekendt med. I samme målestok, vi betragter Mormons Bog som en ægte optegnelse om rigtige mennesker, vil vi bedre kunne lære de frelsende lektier den giver.

Paul R. Cheesman: Joseph Smith erklærede, at Mormons Bog var graveret på metalplader. Undersøgelser har vist, at den gamle verden førte optegnelser om vigtige begivenheder på plader af guld, sølv, bronze og bly. Mormons Bog antyder også anvendelsen af hjul. Indtil dato er der fundet over 100 forarbejdede hjul fra gammel tid i Amerika. Profeten sagde, at pladerne til Mormons Bog var begravet i en stenkiste. Lige siden Mormons Bog blev udgivet, er der fundet 50 stenkister med mange forskellige skatte fra

I den gamle verden optegnedes vigtige begivenheder på plader af guld, sølv, bronze og bly.

gammel tid. Et nærmere studium af disse kunne måske motivere skeptikere og lærde så meget, at de for alvor tog fat på at læse bogen og fik et vidnesbyrd om dens sandhed.

William Hamblin: I Mormons Bog omtales fæstninger og krigshandlinger som en nødvendighed i det nephitiske samfund. Indtil for nylig har arkæologerne hævdet, at fæstninger var yderst sjældne i Mellemamerika på Mormons Bogs tid. Men nu har nyere undersøgelser vist, at dette synspunkt er forkert. Man har ligeledes hævdet, at bue og pil var ukendt for folk i det tidligere Mellemamerika. Men igen har arkæologer fundet pilespidser, pileskafter og billeder af buer.

Jeg er lige så imponeret over alt det vedrørende militære handlinger, som Mormons Bog *ikke* nævner. Hvis Joseph Smith blot havde afskrevet fra Bibelen, så måtte man forvente, at han havde nævnt stridsvogne, kavaleri, krigsmaskiner og „brynjer" i Mormons Bog. Selv om der i Mormons Bog omtales utallige krige, våben og strategier, så er ingen af de bibelske militære sager nævnt (selv om der er nævnt transportvogne). I Mormons Bog beskrives kun det, som fandtes i det mellemamerikanske militære system før Columbus.

LÆRDOMME

Robert J. Matthews: Et af de vigtige aspekter i Mormons Bog for mig er, at bogen ikke er et fornuftbetonet, logisk argument for Jesus Kristus, det er snarere en rapport, givet af profeter, som havde personlig erfaring med ham. Noget andet, som virker stærkt, er de

David Lindsley

mange gange det siges at profeternes ord er sande og at de vil gå bogstaveligt i opfyldelse. Disse ting er vigtige, fordi de sætter Mormons Bog i kategori med guddommelige vidnesbyrd og ikke med fornuftslutninger, truffet af intellektuelle elitemennesker.

Monte S. Nyman: Jeg har analyseret indholdet i Mormons Bog på baggrund af Nephis instruktioner til Jakob på de små plader, om kun at skrive „hellige prædikener eller vigtige åbenbaringer eller profetier" (Jakobs bog 1:4). Langt størstedelen af teksten falder ind under disse tre overskrifter. Med hensyn til balancen mellem det verdslige og det åndelige i bogen, er det åndelige i overvægt.

Bogen er først og fremmest en kilde af kirkelærdomme. Det blev forudsagt af Esajas (Esajas 29:24) og er et af bogens hovedpunkter (L&P 20:17–36). Da Herren åbenbarede, at kirken var under fordømmelse, fordi folket behandlede de Mormons Bog letsindigt, sagde han, at kirken ikke kun skulle tale om det der står skrevet, men også gøre det (L&P 84:54–57).

Bruce A. Van Orden: Jeg har forsøgt at identificere nogle principper for religionsundervisningen i Mormons Bog, profet-lærernes egenskaber, deres udvikling og personlighed i bogen, og deres undervisningsmetoder. Under dette har jeg fundet mere end 100 nyttige principper, og jeg har analyseret utallige læreres egenskaber og forskellige undervisningssituationer. Lærere med succes har for eksempel ønsket det bedste for deres elevers sjæle (2 Nephi 6:3; Alma 13:27–30). Lærere bør i rigt mål anvende skrifterne i deres undervisning og forklare lærepunkterne (2 Nephi 6:3–4; Alma 12:1; 3 Nephi 20:11–12), og lærere bør udøse deres sjæl i bøn og taksigelse (Alma 19:14). Måden, hvorpå store lærere nærmede sig særlige udfordringer – såsom Jakob overfor Sherem, kong Benjamin overfor sit folk, Alma til sine sønner og Jesus til folkemængden og sine disciple – udgør vidunderlige eksempler, som vi kan bruge i vor undervisning.

Arnold Friberg

I Mormons Bog får vi ikke alene klart defineret vejen til åndelig og verdslig undergang, men også den, der fører til åndelig velbefindende.

Susan Easton Black: I Mormons Bog får vi ikke alene klart defineret vejen til åndelig og verdslig undergang, men også den, der fører til åndelig velbefindende. Meget af det, der står i Nephis optegnelse, er domineret af krig, hungersnød og ødelæggelser, men de trofaste tilhængere fandt den snævre sti og efterlignede Kristus i deres levevis. Undersøgelser på dette område viser, hvordan vi kan vælge glæder og sorger, og anskueliggjorde at Herren ikke glemmer at trøste sine trofaste tilhængere.

C. Wilfred Griggs: Enhver ved, at der findes ødelæggende kræfter, som folk ikke evner at forstå eller bekæmpe. Mormons Bog vidner om en himmelsk magt, der er større end alle andre kræfter, en kraft der kan bevare, frelse og ophøje. Det er vigtigt hele tiden at studere Mormons Bog, for at lære hvordan man får del i Guds evige magt. ☐

ARTIKLENS SKRIBENTER:

Paul R. Cheesman er professor emeritus i gamle skrifter ved Brigham Young universitetet (BYU), Provo, Utah.

Susan Easton Black er tilforordnet professor i kirkens historie og lærdomme ved BYU.

C. Wilfred Griggs er leder af forskningen af gamle optegnelser ved Religious Studies Center, BYU.

William Hamblin er assisterende professor i historie ved University of Southern Mississippi, Hatiesburg, Mississippi.

Robert J. Matthews er dekan for religionsundervisning ved BYU.

Robert L. Millet er tilforordnet professor i gamle skrifter ved BYU.

Monte S. Nyman er tilforordnet dekan for religionsundervisning ved BYU og leder på Mormons Bog området ved Religious Studies Center.

Stephen E. Robinson er professor i gamle skrifter ved BYU.

John Sorenson er tidligere formand for Department of Anthropology, professor emeritus i antropologi ved BYU og leder af Foundation for Ancient Research og Mormon Studies (FARMS).

Gordon C. Thomasson anvendes som antropolog med hensyn til udviklingen i de fattige lande. Han bor i Provo, Utah.

Bruce A. Van Orden er assisterende professor i kirkehistorie ved BYU.

STRANDET I ANDESBJERGENE

Rodolfo del C. Acevedo A.

Bussen var fyldt med seminarelever, som sang på vejen fra Santiago, i Chile, til Andesbjergene. Jeg sad på mit sæde i bussen og lyttede med fryd, mens ca. 50 unge mennesker, der kom alle vegne fra i Chile, sang den ene salme efter den anden, mens de nød evangeliet sammen med de søskende, som de kun lige havde mødt. Glæden i deres unge ansigter fik mig til at tænke på små børn der leger med et stykke legetøj, de lige har fået i julegave.

Det var i 1973 og jeg var lærer for Chilepionerernes morgenseminar. Sammen med min kone og forskellige andre voksne ledere – mænd og kvinder – var vi på vej til en 1-dagstur til det smukke Morales Baths i Maipo dalen i Andesbjergene.

Da vi ankom til bestemmelsesstedet, var alle i gruppen ivrige efter at se og røre ved sne for første gang. De unge mennesker begyndte omgående at løbe rundt i sneen, kaste med snebolde, og der var endda nogle som begyndte at trille ned af bakkerne. Selv om vore tyndsålede sko ikke var egnede til at gå tur i sneen, så nød vi vores leg. Så kom en bjergvagt, som var medlem af Andesbjergenes klub og så os. Han advarede os mod de dybe kløfter, som var overdækkede med sne, og imod andre farer på bjergskråningen. Så tog han os med sig, i gåsegang op til en læhytte ved en bjergtinde, hvor vi kunne slå lejr og spise.

Vores glædesrus afdæmpedes lidt ved hans advarsler, men det var først da vi drog hjemad om eftermiddagen, at vi mødte de farer som krævede at vi lyttede til en anden vejleder – nemlig Helligånden.

Da vi nåede tilbage til bussen og gik ind i den, var det blevet sent og vi var trætte. Da chaufføren startede bussen spandt hjulene sig ned i sneen. Vi gik alle ud af bussen for at lette på vægten. Så foreslog én i gruppen, at vi kunne begynde at gå i forvejen, mens chaufføren klarede problemet. De 20 af os, allesammen mænd, begyndte nedstigningen, i tillid til at bussen snart ville indhente os.

Noget, der begyndte som en sorgfri ungdomsaktivitet, blev en oplevelse med Helligånden, som vi altid vil huske.

Pludselig begyndte det at sne, og mens vi gik, faldt sneen stadig tættere. Før vi vidste af det, var det mørkt. Det var overskyet og sneen dækkede jorden som en sort kappe. På det tidspunkt havde vi gået i en hel time. Vi blev bange og holdt op med at gå. En af de unge mænd var spejder og han samlede os i en rundkreds, hvor vi begyndte at synge muntre sange, mens vi bevægede os for at holde varmen og underholde os lidt. Mens vi forgæves kiggede efter lyset fra bussen, begyndte vi at fornemme alvoren i vores situation.

Efter en stund kom bussen. Men da den endelig nåede hen til os, kunne vi se at kun chaufføren sad i den. Han fortalte at bussen var gået i stykker og at han måtte ned ad bjerget for at få den repareret. Han havde efterladt kvinderne i hytten, sagde han, og vi måtte gå tilbage til dem og vente til han kom tilbage efter os den næste dag.

Dermed kørte bussen, og vi stod tilbage med en lang spadseretur i sigte, for at komme i ly for natten. Det varede ikke længe før hjulsporene efter bussen var dækket af sne, og vi ikke længere kunne se vejen. Mens vi gik blev vort tøj vådt og koldt, og vore fødder sank dybere ned i den bløde sne for hvert skridt vi tog. Nogle sang, mens andre gik tavse afsted. Men jeg vidste at hver eneste én af os gik med en bøn i hjertet.

På et tidspunkt måtte vi afgøre om vi skulle gå til højre eller fortsætte ligeud. Vi var ikke enige, ingen havde noget at basere deres antagelse på. I det øjeblik overlod vi i bøn vore skridt til vor himmelske Faders ledelse, og bad ham lede os, som han ledte Lehi sikkert

gennem ørkenen. Vi havde ingen Liahona til at lede os. Vi havde ingen leder som kunne vise os vejen, men vi havde Helligåndens gave.

Vi gik til højre og fortsatte vor vandring fremefter i de snedækkede bjerge. Pludselig var der èn som råbte: „Der er de! Se lyset der!" Vi fik fornyet begejstring og håb og vi begyndte at synge „Battle Hymn of the Republic" som et veltrænet kor.

Så var der én i gruppen, som sagde: „Stille! Lyt!" Og i stilheden hørte vi i det fjerne vore søskendes stemmer fra læhytten tilslutte os vort taknemligheds kor: „Glory, glory, hallelujah! His truth is marching on."

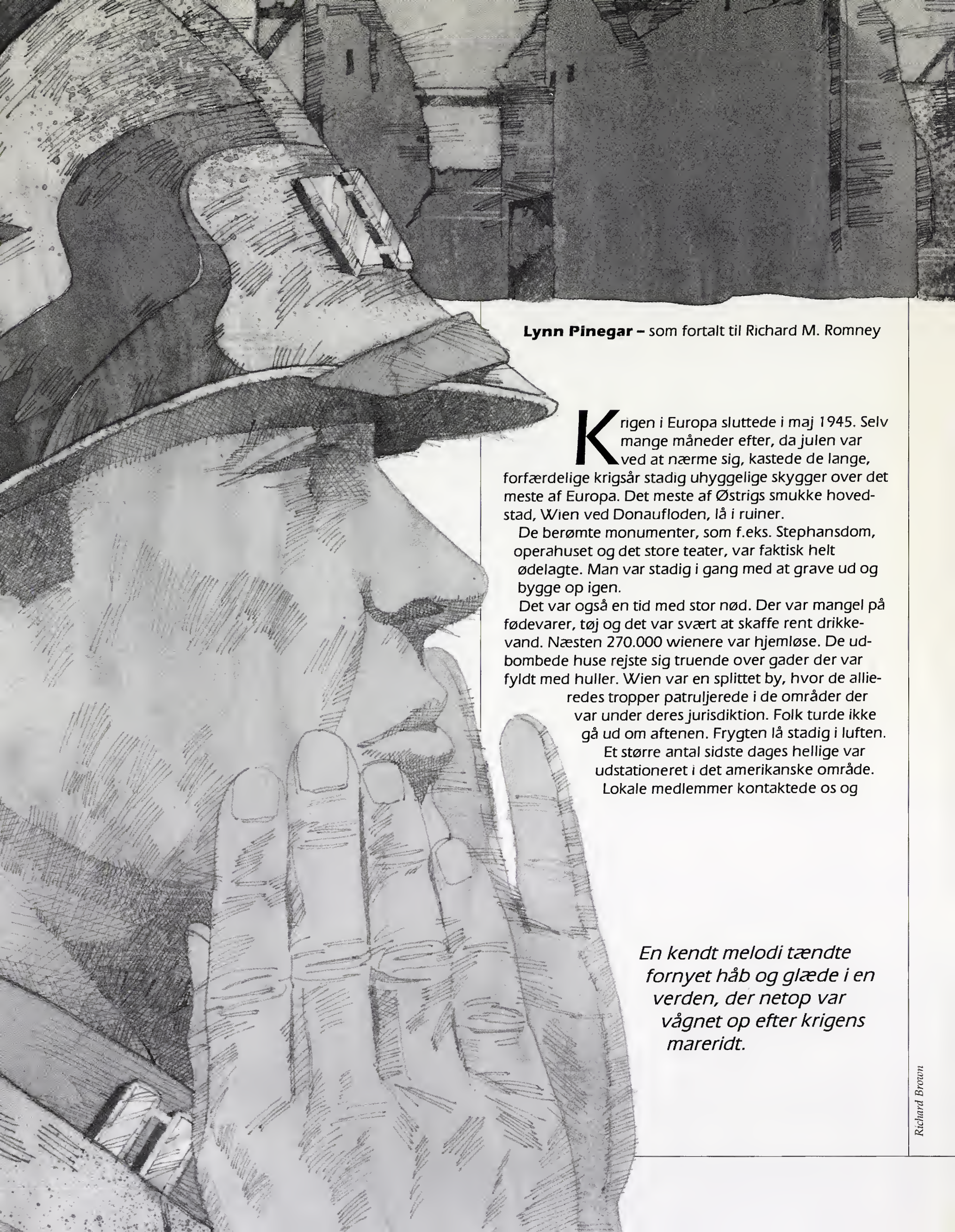
Vi forsøgte at blive ved med at synge, men vore følelser overvældede os, vi kunne ikke. Vi prøvede forgæves at holde tårerne tilbage, men de trillede ned ad vore kinder. Mens vi skyndte os afsted, for at mødes med resten af gruppen, takkede vi for Fader i Himlen, fordi han vejledte og beskyttede os.

Næste dag var det søndag, og vi vågnede op til en smuk verden, der var dækket af nyfalden sne. Vi samledes i den lune hytte, for at holde søndagsskole og nadvermøde. Et ældre ægtepar og en ung mand, som også var blevet overra sket af snestormen og ham, der passede hytten, holdt møde sammen med os. De budskaber, bønner og lovsange der lød, kom lige fra hjertet. Bagefter takkede ikke-medlemmerne os, fordi de fik lov at være med til vort møde og for anledningen til at mødes med så enestående unge mennesker.

Senere samme dag kom bussen for at bringe os tilbage til Santiago. Noget, der begyndte som en sorgfri ungdomsaktivitet, blev en oplevelse med Helligånden, som vi altid vil huske. Vi vil aldrig glemme at vor himmelske Fader havde reddet os i mørket på bjerget, gennem Helligåndens vejledning. □

Mark Buehner

Lynn Pinegar – som fortalt til Richard M. Romney

Krigen i Europa sluttede i maj 1945. Selv mange måneder efter, da julen var ved at nærme sig, kastede de lange, forfærdelige krigsår stadig uhyggelige skygger over det meste af Europa. Det meste af Østrigs smukke hovedstad, Wien ved Donaufloden, lå i ruiner.

De berømte monumenter, som f.eks. Stephansdom, operahuset og det store teater, var faktisk helt ødelagte. Man var stadig i gang med at grave ud og bygge op igen.

Det var også en tid med stor nød. Der var mangel på fødevarer, tøj og det var svært at skaffe rent drikkevand. Næsten 270.000 wienere var hjemløse. De udbombede huse rejste sig truende over gader der var fyldt med huller. Wien var en splittet by, hvor de allieredes tropper patruljerede i de områder der var under deres jurisdiktion. Folk turde ikke gå ud om aftenen. Frygten lå stadig i luften.

Et større antal sidste dages hellige var udstationeret i det amerikanske område. Lokale medlemmer kontaktede os og

En kendt melodi tændte fornyet håb og glæde i en verden, der netop var vågnet op efter krigens mareridt.

Richard Brown

BLIDE FLØJTETONER I NATTEN

inviterede os til møder, som de havde organiseret, og vi nød at komme til dem. Vi var glade for at se dem og dyrke omgang med dem. Da julen nærmede sig, skrev vi amerikanere hjem til vores familier og bad dem sende os mad og andre gaver, som vi kunne give vores trosfæller i kirken.

Der blev lagt en plan, som gik ud på at alle de østrigske medlemmer fik besøg af amerikanske soldater, så de sammen kunne fejre Kristi fødsel. Kaptajn Gibson og jeg fik lov at tilbringe en aften sammen med grenspræsidenten og hans familie.

Kaptajn Gibson havde været der før, men det havde jeg ikke. Da vi krydsede broen over Donaufloden, så jeg ødelæggelserne i den østlige ende af byen, hvor blandt andet en stor del af havneområdet lå, og dér var det særlig slemt. I gaderne med de tomme ruiner var der hverken skilte, som viste hvad vejene hed, eller husnumre. Der var ingen gadebelysning, så vi kunne se at finde vej.

Efter flere minutters kørsel sagde kaptajn Gibson alligevel: „Stop her," hvilket jeg gjorde.

Han lænede sig ud ad bilvinduet, satte hånden for munden og fløjtede klart og tydeligt en primarysang – „Jeg bør et solskinsbarn være."

Vi ventede. Mørket og de tomme gader virkede frygtindgydende. Jeg var bange for at vi var kørt i den forkerte retning. Jeg vidste ikke hvad der ville ske og om vi nogensinde kom tilbage.

Men så blev skodderne for et vindue på tredie sal, på den anden side af gaden, slået til side. Og så blev den søde, lille melodi fløjtet igen, og da jeg hørte den, forlod frygten mig. Det var et svar, som var aftalt i forvejen. Vi skulle fløjte en kirkesang, og medlemmerne skulle fløjte tilbage, som svar på at alt var i orden.

Et øjeblik efter hørte vi fodtrin og så grenspræsidentens datter løbe over vejen sammen med en nabo, som de havde tillid til. De åbnede porten til en indergård, og vi kørte vognen ind den vej. De lukkede og låste porten bag os.

Grenspræsidentens datter var synlig spændt. Hun nærmest dansede op ad trapperne til tredie sal, hvor vi mødtes med hendes forældre og endnu en datter. Vi så os omkring i den sparsomt møblerede lejlighed. Selv om familien levede i meget fattige kår, var det trods alt juleaften og der var dækket middagsbord.

Vi mættede os mere ved kærlighed og venskab end ved at spise. Vi mættede os i bevidstheden om, at Guds Søn var født i en bedrøvelig verden for at bringe den håb og lys. Vi mættede os ved den faste tro på at nu, hvor krigen var slut, kunne evangeliet atter blive forkyndt i Europa, og de hellige igen samles frit for at tilbede Gud.

Vi sang de sange, som alle hellige synger – julesalmer og andre salmer. Familien gav os hver et håndlavet julekort. Vi gav dem noget mad og tøj. Vi knælede sammen og bad en takkebøn, hvorpå kaptajn Gibson og jeg vente beriget og styrket tilbage til vort kvarter.

Det er mange år siden, og efterkrigens rædsler i Europa syntes så langt borte og længst forsvunden. Wien er atter en smuk by, og den ligger stadig ved Donaufloden, hvor Stephansdomen og de andre berømte bygninger er genrejst og står som monumenter over menneskets forpligtelse til at overvinde krigens bomber og flammer.

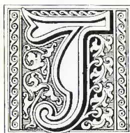
Selv nu er det noget specielt for mig at høre „Jeg bør et solskinsbarn være" – især ved juletid, og så fyldes mit sind med erindringer om en mørk gade, hvor blide fløjtetoner var tegn på, at her samledes de hellige, og når det sker så vil der altid være tro, glæde, fællesskab og håb. ☐

Craig Dimond

SYMBOLER PÅ KÆRLIGHED

Jill Staker

eg ledte og ledte, for at finde den rigtige gave til min bedstefar. Bedstefar var ved at dø af kræft, og det var formodentlig den sidste jul vi havde ham. Jeg havde spekuleret i flere måneder over den helt rigtige ting, som jeg kunne give ham. Jeg ville gerne give ham noget særligt, blot et lille symbol på al min kærlighed og beundring for ham. Men intet af det, jeg så på, var godt nok til at repræsentere en sådan kærlighed.

Min bedstefar var en af den slags mennesker som alle elsker. Jeg tror det var fordi han først elskede dem. Han var altid ivrig efter at hjælpe alle og enhver, fremmede såvel som venner. Engang vi var ude at rejse stoppede han ved vejsiden og lånte et meget dyrt sæt værktøj ud til en bilist, der behøvede hjælp. Han gjorde denne lille tjeneste, uden nogen garanti for at han ville få sit værktøj tilbage.

Hele sit liv arbejdede han hårdt, hjalp sine medmennesker og var trofast og pligtopfyldende. Han forblev trofast, trods mange trængsler. For eksempel døde hans forældre alt for tidligt, han mistede de fleste af sine søskende og et barnebarn. Hans forlovede blev dræbt ved en bilulykke og han var selv nær ved at miste livet ved en togulykke. Men gennem alle disse prøvelser og flere til, udviklede min bedstefar endnu større åndelig styrke og han betvivlede aldrig Herren.

Min bedstefars højeste ønske var at tjene andre, og uanset hvilket arbejde han blev sat til, var han pligtopfyldende. Han virkede som stavssekretær i mange år. Med årene begyndte han at ryste på hånden, og det blev så alvorligt, at han fik svært ved at skrive, hvorpå han blev spurgt om han ville afløses. Min bedstefar svarede stavspræsidenten med et smil, uden tøven: „Ser du, præsident, det er ikke noget problem for mig at skrive, nej, det er at fiske. Hver gang jeg er ude og fiske, begynder mine hænder at ryste så meget, at jeg ikke kan se om jeg har fanget en fisk eller det bare er mig selv." Min bedstefar fortsatte som stavssekretær næsten lige til sin død.

Kort før sin død, da kræften næsten havde taget overhånd, sagde min bedstefar følgende i en særlig familiebøn: „Herre, giv mig bare styrke nok til at jeg fortsat kan tjene dig og min familie." Intet af det jeg kunne købe, ville efter min mening passe til et så storslået menneske.

Det var snart jul, og jeg havde stadig ingen gave til min bedstefar. Jeg gik på juleindkøb for sidste gang, og endnu engang kom jeg hjem uden gave. Jeg begyndte at tænke – hvis bedstefar havde nogle penge, hvad ville han så bruge dem til? Hvad ville han ønske sig for dem? Svaret kom ganske stille til mig og jeg vidste nu: Han ville give pengene til én, der var mindre heldigt stillet end han selv. Og det brugte jeg så pengene til.

Jeg tog et stykke papir og skrev hvad jeg følte for min bedstefar. Jeg skrev til ham, hvad jeg havde gjort for ham til jul og lagde brevet i en konvolut sammen med et julekort. Jeg kyssede ham hurtigt, da jeg afleverede konvolutten. Før han nåede at sige noget, ønskede jeg ham glædelig jul og gik tilbage til mit værelse.

Lidt senere skulle jeg hente noget til min mor, og kom forbi min bedstefars værelse. Tårerne løb ham ned ad kinderne. Han kaldte mig ind, trak mig tæt ind til sig og gav mig et af disse store knus, som kun bedstefædre kan give. „Det var den bedste gave du kunne give mig," sagde han.

Det blev min bedstefars sidste jul sammen med os. Det var først nogen tid efter hans død at jeg ganske langsomt blev klar over, at han havde givet mig én af de kostbareste gaver, som jeg nogensinde har modtaget. Han havde hjulpet mig til at forstå, at den bedste gave man kan give er, når man ofrer sig for nogen. Min bedstefars eksempel vækkede et ønske i mig om at ligne ham, og ved at prøve på det forstod jeg bedre, hvilken herlig person han bestræbte sig på at ligne. □

Og se, der levede i Jerusalem en mand, ved navn Simeon, han var en retfærdig og gudfrygtig mand og ventede Israels trøst; og Helligånden var over ham. Og det var varslet af Helligånden, at han ikke skulle se døden, før han havde set Herrens salvede. Han kom nu, tilskyndet af Ånden, ind i helligdommen; og da forældrene bragte barnet Jesus ind for at gøre med det, som skik var efter loven, tog han det i sine arme og priste Gud og sagde: „Herre! nu lader du din tjener gå bort i fred, som du har sagt. Thi mine øjne har set din frelse, som du har beredt alle folkeslag, et lys, som skal åbenbares for hedningerne, og en herlighed for dit folk Israel"

(Lukas 2:25–32).